Regională
Hunedoara-Deva

CADRU OPTIM PENTRU DEZVOLTAREA MULTILATERALĂ A SOCIETĂŢII NOASTRE

PROPUNERILE ÎN LEGĂTURĂ CU ORGANIZAREA JUDEŢELOR ŞI A MUNICIPIILOR

SUMAR

PAG. 3: *DIFERENŢIERE ŞI DIVERSIFICARE*
DEZBATERI PE MARGINEA MĂSURILOR PRIVIND MUNCA EDUCATIVĂ ÎN RÎNDUL TINERETULUI

PAG. 2:
■ ESTRADA — ANSAMBLU DILETANT?
■ CRONICA CINEMATOGRAFICĂ

Proletari din toate ţările, uniţi-vă !

Scînteia tineretului

ANUL XXIV. SERIA II.
NR. 5801
6 PAGINI — 25 BANI
MARŢI
16 IANUARIE 1968

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

MAŞINI DE CALCUL ÎN AJUTORUL MEDICILOR

Secţia sanitară a Capitalei — serviciul de statistică a fost înzestrat cu o staţie modernă de maşini de calcul. Noile instalaţii vor pune la dispoziţia medicilor statisticieni datele necesare studiului stării de sănătate a oamenilor muncii şi al activităţii medico-sanitare. Ele vor servi totodată la efectuarea cercetărilor privind eficienţa asistenţei medico-sanitare a populaţiei Capitalei.

(Agerpres)

POVESTE VINĂTOREASCĂ

Dacă aţi fi pe aproape aţi auzi că se poate vîna şi ce nu există !

De data asta să ştiţi că nu-i „poveste"...

Duminica aceasta s-a închis în mod oficial sezonul de vînătoare la iepuri. Urechiaţii care au scăpat de atunci încoace de „cătara" vînătorilor se pot declara norocoşi. Le urăm totuşi picior sprinten ca să ducă o viaţă tihnită în pădure.

Cu această ocazie nea Truşcă prietenul meu de la „aviaţia" Băneasa, m-a invitat să particip la vînătoarea de la Vadul Lat, organizată de Ion Rilea, renumit maestru de vînătoare — „o puşcă bună" cum se spune în limbajul vînătorilor. Ne-am sculat toţi cu noaptea în cap, pe o vreme cu gerul bobotezii ca să ajungem odată cu zorile în împărăţia iepurilor. În marginea pădurii ne aştepta cu săniile (în care să încărcăm iepurii !) ca un zmeu — paraleu, Nea Pîrvu ghe Mărin, paznicul iepurilor, al fazanilor, şi al căprioarelor, zis în gura satului „Frumosul, din bîlci", fiindcă după cum susţine chiar el e „frumos ca o glugă de coceni, pe vreme de ploaie cînd o mănîncă caprele". Nea Pîrvu a fost „puşca" cea mai veselă dintre toţi vînătorii. Pînă seara, norocoşi am vînat o sanie de iepuri şi tot am mai fi vînat — dar ne mai şi scăpaseră ! Vînătorii mi-au explicat că cei ce scăpaseră, nu scăpaseră, aşa, că n-au fost ochiţi... dar mai trebuie şi la anul.

Seara am primit şi eu botezul cu publere de puşcă iar vînătorii m-au primit de atunci în clanul lor. Cele ce v-am spus, pe scurt, aici să nu credeţi că e „una" vînătorească, vedeţi fotografia !

ION MARCOVICI

Valorificarea tradiţiilor

Vida Geza
artist al poporului

Vechiul Maramureş, ţara de dincolo de munţi cum este numită de către localnici, va redeveni judeţ. Acest fapt a fost primit cu mult interes şi satisfacţie de către maramureşeni, mai ales că în anii puterii populare Maramureşul a cunoscut o puternică dezvoltare economică şi social-culturală. Au apărut puternice centre ale industriei miniere, ale industriei chimico-metalurgice şi construcţiei de maşini, unităţi moderne de industrializare şi prelucrare a lemnului. În oraşe şi sate au fost construite numeroase aşezăminte culturale, spitale şi dispensare, şcoli şi complexe moderne de deservire a populaţiei. Toate acestea fac din actualul judeţ o puternică unitate economică şi social-culturală, un ţinut care valorifică din plin atît tradiţiile bogatei arte populare maramureşene cît şi valorile sale contemporane.

Ca artist plastic, aş vrea să mă refer în cîteva cuvinte la aspectul tradiţiilor culturale şi artei populare de care, după cum am văzut, s-a ţinut seama în delimitarea judeţelor. Pe acest teritoriu se află cîteva din cele mai importante zone etnografice din ţară, care aduc o contribuţie însemnată la îmbogăţirea tezaurului artei populare româneşti. Judeţul ne va da posibilitatea să valorificăm şi mai bine ineditele artei populare pe care le vom prezenta cu diferitele ocazii. Avînd un teritoriu mai restrîns iar comunele, fiind direct subordonate judeţului, artiştii plastici maramureşeni vor putea veni mai uşor în contact cu creatorii populari, cu lucrările lor, contribuind la valorificarea acestei milenare creaţii populare. Mergînd pe această linie anul acesta se va organiza la Baia Mare primul tîrg de artă populară din ţară. La el vor participa cei mai talentaţi şi pricepuţi creatori populari maramureşeni. La acest tîrg, care va deveni cu timpul tradiţional, vom invita şi pe cei mai renumiţi creatori populari din ţară. Este gîndul dominant pe care îl am ţinînd încă în faţă noua hartă, cu contururile sale binecunoscute dar cu semnificaţii inedite. Îmi exprim profunda aderiune la noua împărţire administrativ teritorială a ţării, care va duce la o mai bună punere în valoare a resurselor materiale, umane şi spirituale ale naţiunii române, la creşterea nivelului de trai material şi cultural al patriei.

PROPUNERI PROFUND ÎNTEMEIATE ECONOMIC, SOCIAL-POLITIC ŞI ISTORIC

Prof. univ. dr. N. N. Constantinescu

Organizarea administrativ-teritorială a ţării constituie o parte componentă de cea mai mare însemnătate a modului în care poporul nostru îşi asigură progresul economic, social şi cultural. E firesc, deci, ca această organizare să nu fie imuabilă, să se perfecţioneze în mod necesar, în funcţie de nivelul forţelor productive, de stadiul dezvoltării economice şi sociale, de caracteristicile istorice ale etapei pentru a uşura şi accelera mersul mai departe pe drumul progresului.

În acest context este limpede că, în condiţiile unei dezvoltări foarte rapide şi după modificările de mare profunzime cunoscute de economia noastră în ultimele două decenii, organizarea administrativ-teritorială adoptată la începutul construcţiei socialismului nu mai corespunde necesităţilor actuale şi se cere înlocuită. Aceasta, cu atît mai

(Continuare în pag. a V-a)

ÎN PAGINA A 4-A:

SPORT • SPORT

• AM RATAT O NOUĂ FINALĂ. DE CE ? • CONFESIUNILE MARILOR CAMPIONI • BRAVO, PUŞTIULE, AI ŞUT...! • DIALOGURI IMAGINARE • ZIG-ZAGURILE... COMERŢULUI

DOMNIA auto-mobilului

- *Bibliotecile asigură... circulaţia*
- *Pînă atunci nu mai sînt decît 12 ani*
- *„Balada pietonului grăbit"*

Privite de departe, de undeva de sus, arterele principale ale oraşului se compun în nesfîrşite şiruri de vehicule cuprinse într-un cadril ordonat de culorile semaforului. Din Piaţa Unirii, bunăoară, şirurile de maşini la bagheta verde a semaforului demarează, încetinesc „paşii" de cauciuc umpluţi cu vînt la culoarea infidelă a galbenului şi trenul cu zeci de volane frînează cu suspine metalice la metamorfoza sîngerie a cutiei dirijorale. Şi apoi totul se reia de la capăt, alţi zeci de metri demaraţi, o aruncare de suliţă parcursă cu precauţie şi o nouă frînă marchează sfîrşitul următorului ciclu al cadrilului automobilistic. Din Piaţa Unirii şi pînă la Arcul de triumf, cale de cîţiva kilometri, cadrilul cu zeci şi sute de parteneri adunaţi de voie de nevoie parcurge nu mai puţin, în preajma celor 10 semafoare (şi ele încă insuficiente), tot atîtea volute dansate în ritmul sfîrşitului de veac trecut. Un dans de societate ? Un dans de plăcere ?

SCRUTÎND PRIN PARBRIZUL AUTOMOBILULUI

Gradul tot mai înalt de socializare a individului, diversificarea producţiei materiale, creşterea fără precedent a aglomerărilor umane au făcut din automobil una dintre cele mai eficiente mijloace de comunicare omenească, a pus în mîna omului un instrument de dilatare a clipei prezente cu implicaţii sociale şi individuale neatinse încă de nici una dintre descoperirile făcute de om în planul producţiei materiale. Statisticile îmbucurătoare pentru posibilităţile de mobilitate individuală produc adevărate angoase în mijlocul edililor de azi. Oraşul începe să se restructureze esenţial în funcţie de dinamica diversificării acestui mijloc modern de comunicaţie individuală şi colectivă.

Biblioteci întregi cu literatură de specialitate privind modernizarea sistemului circulatoriu al oraşului, soluţii la problemele ridicate de invazia mereu accelerată a mijloacelor de locomoţie în principalele ţări, dezbateri — nu lipsite de demonul polemic — la care participă alături de specialiştii drumurilor, arhitecţi şi edili — un cortegiu întreg care însoţeşte intrarea tot mai accentuată a vehiculelor în oraşele mari ale lumii. O vizită la orice nivel consumată în orice colţ al mapamondului nu se poate lipsi de o discuţie frizînd detalii de specialitate asupra arterelor de circulaţie ale oraşului. Un diagnostic este deja stabilit : sistemul circulator al oraşului din această parte a secolului este insuficient, el trebuie adaptat fluxului actual al acestei invazii necesare. „Medicaţia" în unele ţări a ajuns să aibă deja o consistenţă tradiţie practică.

Cum este şi firesc, Bucureştiul, zonă urbană cu mare aglomerare omenească aflat în

V. ARACHELIAN

(Continuare în pag. a II-a)

note de drum

MILANO FĂRĂ SAN SIRO

Călătoream de la Torino spre Milano, pe autostradă, cu un autoturism „Kadet-sport" ; mergeam cu 140 pe oră ; lăsăm în urmă Chivasso, Vercelli, Novara. Undeva în dreapta întîlnim, încadrată cu ziduri înalte, ca un puternic bastion, cea de-a doua firmă italiană de autoturisme „Lancia". În stînga sînt Alpii, cu frunţile acoperite de zăpezi eterne. Piscurile lui Monte Rosa (4 633 m) se pierd în seninul albastru. La întîi din decembrie, aici e o zi de toamnă limpede, cu vegetaţia la începutul schimbării pastelurilor, cadrul e încîntător : acolo, undeva în spre zăpezi, se se află lacurile Maggiore şi Como în oglinzile cărora piscurile îşi regăsesc fiinţa.

Două zile cît am stat la Milano, am străbătut zeci de străzi fără încumetarea de a le reţine numele. Am privit în fapt de seară, de pe treptele statuii din faţă — piaţa Domului (e chiar centrul Milanului şi aici, spre acest punct, cu un spaţiu de largă respiraţie, tramvaiele, autobuzele,

VASILE CĂBULEA

(Continuare în pag. a VI-a)

ESTRADA — ANSAMBLU DILETANT?

Diletantul, prezent în toate coordonatele culturii dar mai ales în artă, este specia inferioară care își ascunde lipsa de chemare sub un veșmînt strălucitor de paiete multicolore.

Pervertind și mistificînd actul de artă, diletantul prezintă un adevărat pericol public, cu atît mai grav cu cît el se manifestă în toată plenitudinea lui mai ales în acele forme artistice chemate să se adreseze direct publicului, chemate, deci, în ultimă instanță, să-l educe.

Este îndeobște cunoscut cazul teatrelor de estradă în care, pe lîngă cadrele artistice de certă valoare, mișună zeci de diletanți.

Amatorismul în artă — da, trebuie să existe, el are rațiunea sa suficientă, însă numai ca specie pură, ca amatorism — mișcarea de amatori, putînd deveni rampa de lansare a unor autentice talente artistice. În plus, „amatorismul = amatorism" contribuie la împlinirea armonioasă a personalității umane pe linia actului de creație artistică, îl înnobilează și îl înalță pe om.

Însă amatorism diletant în travesti profesionist — nu! Artistul amator (fie el cîntăreț, instrumentist sau dansator) ar trebui să primească investitura de artist profesionist abia cînd arta lui va fi fost purificată de orice element eterogen, de orice adaos străin, va fi devenit Artă.

Este drept că estrada intră în genul teatrului de divertisment. Aceasta însă nu trebuie să însemne coborîrea ștachetei calitative, ci dimpotrivă, continua ei ridicare pînă în zona superioară a artei autentice. Nici artiștii de estradă nu trebuie cruțați de criteriul maximei exigențe. Dar ce distanță cosmică între realitate și imperativul lui „trebuie sau nu trebuie"! Asistăm cu tristețe la o adevărată poluare a teatrelor de estradă (în Capitală mai e cum mai e, dar în provincie situația este nespus de jalnică) cu elemente care nici pe departe nu au vreo tangență cu arta și care de cele mai multe ori se transformă în propagatoare ale efectelor facile, vulgarității și prostului gust. Și de la tribună vulgaritatea devine agresivă și caută să-și facă proseliți.

Cu mulți ani în urmă faima teatrelor de revistă, a trupelor de la Cărăbuș și de la Alhambra a trecut hotarele țării, și aceasta în condiții vitrege, cînd foarte puțini artiști de estradă beneficiaseră chiar și de o minimă pregătire profesională de specialitate.

Ceea ce în trecut se putea explica prin condiții precare, ce obligau unele talente să se irosească prin cinematografe de cartier, devine însă de neînțeles astăzi, cînd calificarea își pune amprenta pe toate domeniile de activitate — sau mai bine zis pe aproape toate... căci pe harta învățămîntului superior există o pată strălucitor de albă — lipsa unor clase de estradă în cadrul unor instituții de învățămînt superior.

Situația aceasta, sesizată de numeroși oameni de specialitate, ne-a fost împărtășită de G. Dem. Loghin — prorector al I.A.T.C., de N. Dinescu — directorul Teatrului satiric-muzical „C. Tănase" și de N. Frunzetti — director adjunct al Teatrului „B. Delavrancea".

Oricît de curios ar părea, la institutele de teatru nu există o clasă pentru pregătirea actorilor de estradă, la Conservatoare o clasă pentru pregătirea cîntăreților de muzică ușoară este tot atît de inexistentă, iar la liceele de coregrafie dansul modern în special și cel de estradă în general constituie o preocupare cu totul periferică.

— „Institutul de teatru — ne declară N. Dinescu — nu a repartizat nici un absolvent la Teatrul „C. Tănase", prezența la acest teatru a unor tinere și talentate elemente absolvente de institut (Stela Popescu, Al. Lulescu, M. Ciucă) fiind exclusiv rodul întîmplării".

Ne am pus întrebarea dacă nu cumva s-a întreprins totuși ceva în rezolvarea problemei pregătirii profesionale a artiștilor de estradă.

Am căutat răspuns, adresîndu-ne lui Eugen Ioniță de la Consiliul muzicii din cadrul Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă.

— „Consiliul muzicii a organizat anul trecut un curs de șase luni pentru perfecționarea cîntăreților de muzică ușoară, care cuprindea următoarele discipline: canto, mișcare scenică, istoria muzicii ușoare, teorie și solfegiu, predate de specialiști. Se preconizează ca și pe viitor să se continue aceste cursuri".

În aceeași ordine de idei, N. Dinescu și N. Frunzetti ne-au semnalat existența în teatrele de estradă a unor cercuri de studii profesionale (balet, pantomimă, canto), care nu au însă eficiența scontată, deoarece funcționînd în același timp cu activitatea de spectacol, artiștii le frecventează sporadic.

Dar bineînțeles că atît cursurile organizate de Consiliul muzicii cît și cercurile profesionale din teatrele de estradă reprezintă doar paleative, neputînd rezolva în mod sistematic problema pregătirii cadrelor. Situația rămîne, deci, în continuare la fel de îngrijorătoare.

Există însă unele propuneri concrete pentru rezolvarea acestei stări de fapt.

N. Frunzetti: „Cred că ar fi bine ca pentru început Școala populară de artă să pună accentul pe genul de estradă și pe folclor. De asemenea, ar fi judicioasă rezolvarea unui vechi deziderat al teatrului „C. Tănase" — înființarea pe lîngă această instituție a unui studio cu schemă și local propriu, pentru formarea cadrelor necesare genului. Ar fi bine să existe o perioadă de stagiatură cu o salarizare corespunzătoare, selectarea elementelor săvîrșindu-se la sfîrșitul acestui răstimp".

Continuînd discuțiile, actorul Horia Căciulescu consideră că înseși teatrele de estradă ar putea avea mijloace variate de a depista și educa talente. „Mult prea puțini membri ai corpului de ansamblu sînt scoși din anonimat, așa cum s-a întîmplat pe vremuri cu Zizi Șerban, Didi Ionescu, Radu Zaharescu și chiar cu subsemnatul. Această modalitate ar trebui cultivată cu mai mult curaj și în prezent, deoarece calificarea cea mai bună a actorului de estradă este contactul permanent cu scena — aceasta neînsemnînd însă minimalizarea pregătirii sistematice".

Un alt aspect al problemei a fost sesizat de actrița Stela Popescu: „Oare nu ar fi un prilej de ridicare a măiestriei noastre profesionale efectuarea unor schimburi de experiență cu colectivele unor prestigioase teatre de music-hall din străinătate? M-aș referi în acest sens la experiența directorului Teatrului Olympia din Paris, Bruno Coquatrix, care a înființat cu bune rezultate o școală de pregătire a artiștilor de music-hall. Dar pentru aceasta ar trebui învinse niște piedici pecuniare care ar putea fi înlăturate mai ușor prin descongestionarea schemei personalului administrativ care s-a dezvoltat exagerat față de numărul salariaților artiști".

Desigur, cea mai radicală măsură ar constitui-o punerea în practică a proiectului propus de Consiliul artistic al Teatrului „C. Tănase" cu privire la înființarea unei clase cu profil de estradă în cadrul I.A.T.C., care să funcționeze diferențiat față de cursurile comune începînd cu anul trei.

Dorind să cunoaștem în această privință părerea conducerii I.A.T.C., ne am adresat tov. prorector G. Dem. Loghin: „Ar fi utilă și pe deplin realizabilă înființarea unei clase de estradă la institutul nostru. Am înaintat chiar proiectul Ministerului Învățămîntului care în principiu este de acord dar... Ministerul nu poate urni din stadiul actual proiectul deoarece Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă — de care va depinde repartiția viitorilor absolvenți ai clasei de estradă și care este deci organul cheie în rezolvarea acestei probleme — nu a cerut pînă în prezent nimic în acest sens".

La C.S.C.A. am aflat că există într-adevăr o documentație în această direcție, proiectul fiind „în studiu" de doi ani (probabil că în prezent se aprofundează).

Deși punerea în viață a proiectului este stringentă, totuși realizarea lui încă nu ar epuiza toate datele problemei, la fel de necesară fiind și înființarea unei clase de muzică ușoară în cadrul conservatoarelor. Dar această cerință nici măcar în faza de proiect nu a ajuns.

Să sperăm că forul de care depinde transpunerea în practică a proiectului își va pune în paranteză inerția și lipsa de entuziasm, astfel ca pregătirea cadrelor de estradă să-și găsească în sfîrșit o rezolvare adecvată — premisă necesară a ridicării calitative a teatrului românesc de estradă pe o treaptă superioară.

MIANA BRUCĂR

CRONICA CINEMATOGRAFICĂ

„BILLY — mincinosul"

Filmul lui John Schlesinger este, în primul rînd, un film despre dificultățile, oscilațiile și aspirațiile unei generații. O generație care caută și crede în ceva mai bun și mai frumos decît îi oferă realitatea, o generație aflată într-o iremediabilă ruptură cu vechile tradiții ale unei Anglii puritane, dar care nu s-a ridicat încă la înălțimea adevăratei conștiințe morale. Într-o lume în care vechile idealuri și speranțe sînt contrazise de o realitate brutală prin acuitatea contradicțiilor sociale care o subminează interior, generația lui Billy se refugiază într-un univers romantic în a cărui eficacitate nu crede nimeni, dar care pare, cel puțin pentru moment, unica soluție. Și tocmai aceasta este drama, marea lor dramă. Billy, și nici unul din personajele filmului nu își asumă o constiință proprie. Ei sesizează contradicțiile sociale prin efecte și nu prin cauzele intime care o generează. Sesizînd-o, ei nu propun soluții ci caută doar o ieșire. O caută cu disperarea și amărăciunea celor nefericiți fără să aibă puterea de a vedea dincolo de mizele sau marile lor drame, tragedia unei națiuni. Generația lui Billy este nefericită pentru că marile ei valențe creatoare se risipesc în lucruri mărunte, pentru că mediocritatea, automatismele și inerția unei societăți dezorientate așa cum este Anglia anului 1958 amenință să distrugă definitiv tot ceea ce reprezenta într-un anume moment idealurile și speranțele lor de viață. Caută, încearcă, speră, se agață instinctiv de tot ceea ce ar putea să le aducă, cel puțin aparent, salvarea, fără să înțeleagă însă niciodată de unde ar putea veni ea cu adevărat. Billy nu este așa cum s-ar părea un naiv, un copil mare și neastîmpărat, ci mai degrabă un matur cu conștiința naivității care-și disimulează în non-conformismul atitudinii sale vechea răfuială cu o societate care i-a trădat speranțele și așteptările. Ei joacă poza unui răzvrătit care se bate de unul singur cu o ordine strîmbă în care a crezut dar nu mai crede și pe care o urăște sincer. Bătălia lui nu este decît o „revoltă" și niciodată Billy nu a îndrăznit să facă din acele simple gesturi o provocare declarată și fățișă la adresa ordinii sociale. De altfel, personajul acesta este construit în întregime pe echivocul dintre realitate și poză, dintre ceea ce este și dintre ceea ce ar vrea să fie. Această temă favorită din literatura „tinerilor furioși" se regăsește și în textul piesei pe care o ecranizează filmul lui John Schlesinger, dar, echivalentul ei cinematografic capătă aici o mai mare forță a demonstrației pentru că el nu opone cele două ipostaze într-o relație gratuită a ridicolului și a pitorescului cu orice preț, ci, subliniază prin asociere, contradicția dintre idealurile romantice ale eroului și condiția tragică a realității înconjurătoare. Undeva, în linia dramatică a personajului există la un moment dat o speranță: aceea ca Billy să rupă cu trecutul, să reînceapă viața altfel, să reconsidere sensurile și valorile ei morale. El nu are însă forța de a se rupe de conformismul existenței sale anterioare, dar poate că într-o zi Billy își va găsi resursele interioare pentru a o face. Din acea noapte care încheie filmul el rămîne totuși un învingător pentru că mîine, sau poate într-o altă zi, va avea putere de a face acel pas esențial. Închis asupra trecutului, filmul acesta se deschide brusc spre viitor aici stînd marea și adevărata lui calitate.

EDUARD CONSTANTINESCU

Domnia automobilului (I)

(Urmare din pag. I.)

continuă expansiune spre centura sa rurală, cunoscînd în ultimii ani o îmbogățire fără precedent a mijloacelor sale de locomoție nu poate face abstracție — în preocupările sale edilitare — de domnia tot mai insistentă a acestui zeu modern. Printre atîtea alte dovezi această preocupare o mărturisește și declarația făcută presei după vizitarea unor centre urbane, din Europa, de una dintre notabilitățile Capitalei: „O frumoasă experiență am reținut-o aici (în unul dintre orașele europene vizitate — n.n.) în ce privește buna organizare a circulației în marile orașe: nevoia unor treceri denivelate (extrastradele) studierea posibilității construirii unui metrou etc".

PRIN OGLINDA RETROVIZOARE

S-ar crede că prezența tot mai insistentă a automobilului pe arterele Capitalei pune în imediata actualitate edilitară nevoia unor eforturi susținute de modernizare a căilor bucureștene de acces. Lucrurile nu stau chiar așa mai ales că orașul a cunoscut o curbă puternic-oscilatorie în această direcție în ultima jumătate de secol.

O statistică oficială publicată în 1928 înfățișa următoarea situație a parcului de vehicule (auto și cu tracțiune animală), comparativă cu stadiul acesteia în pragul primului război mondial:

Felul vehicolului	anul 1916	anul 1928
Automobile particulare	1170	6948
„ taxiuri	180	1750
„ camioane	98	804
„ cisterne	27	173
trăsuri (taxiuri, particulare)	3 000	2924
autobuze	—	838
camioane, căruțe	4640	4303
motociclete	120	476
biciclete	2300	6111
fierăstraie mecanice	—	260
total:	11.735	24.587

Și tot de atunci, cu un ecou de-o lungime de nu mai puțin de 39 de ani, este și primul semnal de alarmă. În studiul **„Dificultățile circulației în București"** publicat sub semnătura unuia dintre edilii orașului se făcea o argumentată pledoarie pentru trasarea unui amplu plan de perspectivă al modernizării orașului în funcție de prezența Bucureștii au fost construiți — rezuma particularitățile locale, studiul amintit — pe cele trei dealuri: Mitropoliei, Spirei, Radu-Vodă (malul drept al Dîmboviței) și panta de la Curtea veche (malul stîng). În jurul Curții vechi s-a format apoi centrul comercial, cu străzi mici, înguste după sistemul de atunci (Lipscani, Smîrdan, Șepcari etc.). În jurul acestei zone a început construirea caselor boierești și ale negustorilor după care, în imediata apropiere, mahalaua. Pe măsura înmulțirii familiilor boierești și negustorești, mahalaua fu izgonită către periferie. Neexistînd nici un plan de sistematizare, străzile s-au deschis după placul fiecăruia și ca lărgime și ca aliniere. Ceea ce lipsește însă absolut sînt marile bulevarde. În continuare studiul menționa o serie de propuneri absolut necesare dintre care reținem a) completarea unei mari artere circulare în jurul orașului pe care s-ar putea scurge toate transporturile grele „de la diferite gări și din afară de oraș, către interiorul Capitalei, mergînd pe ele pînă la strada cea mai apropiată, unde trebuie să se îndrepte"; b) „o altă cauză a greutăților în circulație este și lipsa completă de treceri peste liniile c. f. care înconjoară Capitala (linii care despart astăzi noile cartiere de limitele vechiului oraș n. n.). Pe lîngă întîrzierile și aglomerațiile în aceste puncte, pericolele sînt imense și accidentele mortale chiar, destul de numeroase. Liniile gărilor Filaret, Nord, Obor și Cotroceni au absolută nevoie de treceri moderne, pentru a înlesni circulația, a prevenî accidentele și a civiliza această Capitală"; c) „din lipsa unui plan de coordonare a lucrărilor edilitare, introducerea canalului, apei, luminii (a gazului și a liniei de termoficare mai tîrziu — n. n.) refacerea pavajului nu au coincidat; (...) asemenea lucrări făcîndu-se ulterior, au rezultat numeroase șanțuri (tranșee) ceea ce provoacă accidente, opriri în circulație, uzura extremă a vehiculelor etc." (Bucureșteni, cu cheltuielile inutile provocate de lipsa de coordonare a lucrărilor subterane multe străzi ale orașului puteau fi poleite cu aur!).

Propunerile... propuse de acest studiu au fost amînate. O parte dintre ele au fost inițiate în practică în ultimii ani. Ritmul însă este devansat de ultima ascendență a curbei care indică gradul de motorizare a populației orașului. Peste cîțiva ani el va fi dublat ajungînd ca în anul 1980 parcul de vehicule să fie de peste cinci ori mai mare decît cel actual. Pînă atunci nu mai sînt decît 12 ani. O distanță liniștitoare?

SECURITATEA CIRCULAȚIEI = SISTEMATIZARE

La Direcția Generală a Miliției, o convorbire cu tovarășul general **Coșoveanu Dumitru**:

— Care sînt măsurile luate la noi în ultimul timp pentru creșterea securității și fluenței circulației în zona orășenească?

— În ultimii ani s-au realizat o serie de acțiuni în această direcție și aș aminti aici marcarea străzilor și a intersecțiilor intens circulate, completarea într-o măsură însemnată a necesarului de indicatoare rutiere: montarea balustradelor metalice în unele porțiuni periculoase, sistematizarea unor piețe și intersecții ca și modernizarea unor drumuri. În București au continuat măsurile de îmbunătățire a condițiilor de circulație prin sistematizarea piețelor Nicolae Bălcescu, Romană, Unirii, Dorobanți, modernizarea unui număr însemnat de stopuri: s-a sporit siguranța traficului prin montarea a 1 100 m. l. de balustradă metalică (Bd. Gh. Gheorghiu-Dej, bulevardele Magheru, 1848, zona Gării de Nord).

— Față de creșterea vertiginoasă a traficului rutier și pietonesc aceste măsuri sînt suficiente?

— Îmbunătățiri serioase reclamă semnalizarea rutieră pe timp de noapte. Dacă pe drumurile naționale indicatoarele reflectorizante devin din ce în ce mai numeroase înlesnind astfel orientarea conducătorilor auto, în localități, inclusiv orașul București, circulația este anevoioasă pe timpul nopții din cauza lipsei cu desăvîrșire a indicatoarelor luminoase. Intensificarea crescîndă a traficului cuprinzînd noi zone și cartiere, reclamă tot mai mult necesitatea dirijării fluxului de vehicule și pietoni, pentru evitarea blocărilor și a accidentelor. Numai în București, sînt peste 50 de intersecții în care dezvoltarea traficului solicită trecerea la dirijarea circulației cu ajutorul semafoarelor. Cum însă efectivul agenților de circulație nu poate fi mărit pe măsura solicitărilor, extinderea și modernizarea semafoarelor rămîne în prezent singura și cea mai eficientă soluție.

— Dar pentru perspectiva imediată?

— Ținînd seama de neajunsurile provocate pe marile artere prin lipsa de sincronizare a dirijărilor traficului de la o intersecție la alta (opriri și blocări succesive de autovehicule pe porțiuni scurte de drumuri) este necesară dirijarea circulației în flux continuu pe principiul undei verzi. Ritmul dezvoltării economiei naționale, continua ridicare a nivelului de trai, fac posibilă estimarea creșterii parcului de autovehicule proprietate de stat și particulară care pune deosebite probleme edilitare. Circulația pietonilor, în condițiile intensificării traficului rutier, devine o problemă, de la o zi la alta, mai dificilă. În Piața Nicolae Bălcescu (Universității) de exemplu, fluxul pietonilor este de 9 000 de persoane într-o oră. Aceeași situație în piața Gării de Nord, intersecția Ștefan cel Mare — Șoseaua Colentina etc. În anul acesta, 19 la sută dintre accidente provin din rîndul pietonilor; mulți fiind accidentați în locurile de traversare. Devine de necesitate imediată construirea unor pasaje denivelate pentru trecerea pietonilor, construirea pasajelor denivelate pentru circulația autovehiculelor în intersecții. Amenajarea, în afara zonei carosabile, a stațiilor de oprire pentru mijloacele transportului în comun, eliminarea treptată a pasajelor la nivel de cale ferată sînt alte probleme deosebit de actuale.

(VA URMA)

ACTUALITATEA

3 EXPOZIȚII

TG. MUREȘ (de la corespondentul nostru)

La Tg. Mureș rețin atenția trei expoziții colective de artă plastică. Una dintre ele dezvăluie universul spiritual și personalitatea artistică evoluată a pictorilor și sculptorilor consacrați din regiune. Alta, deschisă pe culoarele Casei de cultură a sindicatelor, grupează lucrări de pictură și grafică publicitară ale amatorilor.

Lucrările elevilor Liceului de artă sînt găzduite în sălile Galeriei fondului plastic de la parterul Palatului Culturii. Expoziția cea mai reușită de pînă acum a liceului, prezintă lucrări de pictură, grafică și sculptură realizate independent, în afara programei școlare. Cîteva nume: Marius Răcășan, Zrinyi Zsuzsa (Cl. a V-a) Bako Eva (cl. XI-a) Kántor Iozef, Bado Levente (cl. a XII-a). Prin tematica legată de contemporaneitate, prin maturitatea stilistică a tinerilor care expun aici, expoziția este promițătoare datorită cîtorva talente autentice.

Un portret pentru albumul dv.

ROBERT HIRSCH

Cunoscut publicului nostru din recentele comedii cinematografice „Martin Soldat" și „Escroc fără voie", Robert Hirsch este și unul dintre cei mai apreciați actori ai scenelor pariziene. După anii de studiu la Conservatorul de artă dramatică din Paris încheiați cu premiul de interpretare pentru rolul din „Prețioasele ridicole", Robert Hirsch este angajat în 1948 la Comedia Franceză unde devine curînd una dintre cele mai apreciate vedete, ale cărei creații în „Crimă și pedeapsă", „Britanicus" recent „Foamea și setea" lui Eugen Ionescu, întrunesc deopotrivă aprecierile critice și cele ale publicului. Dar cum cinematograful nu putea să se lipsească de un asemenea actor, Robert Hirsch ajunge în curînd un remarcabil actor de film. O curioritate: într-unul din ultimele sale filme, el interpretează nu mai puțin de 13 roluri, cu verva și virtuozitatea sa binecunoscută.

SĂRBĂTOAREA ZĂPEZII

Dealul Ciorii din împrejurimile Reșiței a fost martorul unor frumoase manifestări. Înveșmîntat în alb și-a oferit colinele tinerilor și școlarilor veniți aici din inițiativa comitetului orășenesc U.T.C. și a Casei pionierilor să celebreze începutul unui original obicei — sărbătoarea zăpezii.

Pe pîrtiile amenajate ad-hoc, s-a desfășurat concursul republican de schi — faza orășenească pentru juniori și seniori — în timp ce adunați în jurul focului „profanii" îi aplaudau pe candidații la titlurile supreme. „Consolîndu-se" cu clisa prăjită la frigăruie și dansurile pe care ursul le-a executat în sunetele acordeonului, cei mai tineri, pionierii, au tulburat liniștea albă a zăpezii cu clinchetul zurgălăilor ce însoțeau sănile. Și în această veselie, cu toții au închinat cîte un pahar de... ceai fierbinte.

I. DANCEA

Varietăți pe GLOB

ANIMALE VICIOASE

Savanții au întreprins o serie de experiențe privind efectul fumatului asupra căilor respiratorii; ei au obișnuit iepurii să fumeze pînă la nouă țigări pe zi. La sfîrșitul celui de al patrulea an iepurii fumători au sucombat de pneumonie. Savanții fac acum aceeași experiență pe maimuțe. De ce ar trebui să se convingă cu iepuri și maimuțe cînd fumatul aduce omului atîtea prejudicii?

TESTAMENT

Ralph Welsch din Cleveland a lăsat un fond de 20 000 de dolari destinat înmormîntării lui și a soției sale în lună, imediat ce primele rachete cu oameni la bord, vor ajunge acolo.

A CRESCUT PITICUL

Piticul Peter Moer, fusese angajat de un circ ca „număr" excepțional. A fost îngrijit foarte bine, de un medic. În urma unei pneumonii piticul a început să crească, pînă a atins înălțimea unui om normal. Faptul acesta n-a fost pe placul patronului de circ care pe măsură ce piticul creștea el pierdea bani; nemulțumit a citat medicul, pentru daune, în fața tribunalului din Amsterdam.

SANDVIȘURI CU ȚIGĂRI

Scoțianul John Murray, din Dairy, este un mare amator de țigări. El le consumă în mari cantități dar într-un mod cu totul original. Ia șase țigări, le așează între două felii de pîine și le mănîncă. Aceasta de cîteva ori pe zi. Pînă cînd?

PENTRU TINERET

DEZBATERI PE MARGINEA MĂSURILOR PRIVIND

MUNCA EDUCATIVĂ ÎN RÎNDUL TINERETULUI

DIFERENȚIERE ȘI DIVERSIFICARE SENSURI ȘI LIMITE

O masă rotundă care a reunit în jurul ei pe:

Prof. IULIA JOCU
secretara comitetului U.T.C. al Liceului „Iulia Hașdeu" din Capitală

Tehniciana PAULA ULARIU
de la serviciul de cercetare și psihologia muncii al Fabricii de confecții și tricotaje „București"

Conf. dr. arh. TIBERIU BENEDEK
decanul Facultății de arhitectură de la Institutul de arhitectură „Ion Mincu"

Poetul ADRIAN PĂUNESCU
secretarul comitetului U.T.C. al Uniunii Scriitorilor

- Mai bine mai devreme decît mai tîrziu
- Distanța de la „Ileana" la „tovarășa secretară"
- Competența presupune specializare
- Cinci tineri și un poet — o acțiune
- Tinerețea — locul entuziasmului

NE PROPUNEM SĂ DEFINIM...

T.B. : — Așadar, problemele asupra cărora sîntem solicitați să ne spunem părerea sînt diferențierea și diversificarea activității organizației U.T.C. Cu alte cuvinte, atacăm un principiu, acela al varietății, într-un cuvînt, care însă mie nu mi se pare un scop în sine. Scopul cred că este nu **varietatea**, ci **necesitatea** activității. Tineretul este deja o categorie diversă, variată. Acțiunile care i se adresează trebuie doar să corespundă cerințelor sale și varietatea este implicit asigurată.

P.U. : — Ați amintit însă, și pe bună dreptate, de cerințele tinerilor. Diversificarea, ca și diferențierea, nu se pot realiza dacă nu se ține seama de aceste cerințe, de înclinațiile individuale. Ceea ce presupune o cunoaștere foarte amănunțită din partea comitetului U.T.C. a tuturor situațiilor specifice existente în organizația respectivă.

I.J. : — Dacă organizația este alcătuită din elevi sau studenți, dacă are mai multe fete sau mai mulți băieți...

P.U. : — Care din ei sînt căsătoriți și care cu armata încă nefăcută și așa mai departe.

T.B. : — Acestea sînt, fără îndoială, aspectele particulare ale discuției noastre. Problema centrală rămîne aceea că diversitatea, varietatea constituie etapele unui proces mai larg, sînt, dacă vreți, momentele uneia și aceleiași vieți. Deci, totuși, nu varietatea este scopul activității, ci mai curînd concordanța cu necesitățile de timp și de anotimp ale tineretului. Este inutil variată întreaga activitate dacă nu concordă cu aceste necesități, ci cade pe alături de ele.

A.P. : — Atunci poate că aceste două noțiuni trebuiau luate în discuție în momentul cînd noi eram încă pionieri. Dacă-mi amintesc bine, nu s-a întîmplat așa. Pe vremea aceea nu se discuta despre diferențiere și diversificare. E drept, nu e tîrziu nici acum, dar era mai bine mai devreme.

I.J. : — Însă după părerea tovarășului profesor, discuția nici n-ar trebui să aibă loc, odată ce diversitatea trebuie să se realizeze de la sine.

A.P. : — Și cu toate astea, vedeți...

T.B. : — Da, pentru că de la recunoașterea acestor principii pînă la aplicarea lor în practică, a fost, totuși, un drum de străbătut. Au existat și mai există unele dificultăți în calea realizării lor. Unele create de anumiți oameni, altele datorate unor împrejurări. Și unele și altele au avut drept consecință limitarea sferei de cuprindere, îngustarea pînă la monotonie.

PRAGURI DE TRECERE DIN AFARĂ SPRE ÎNĂUNTRU

A.P. : — Aș putea, în acest sens, să dau și unele exemple. Am cunoscut activiști care își închipuiau că munca lor îi obligă să știe totul sau măcar să lase impresia aceasta. Dar, din păcate, prin diferențiere și diversificare ei înțelegeau că nu trebuie să zici de la începutul pînă la sfîrșitul ședinței numai „tovarășe", ci cîteodată și „tovule". Vina nu este însă a lor. Sau nu numai a lor. Vinovată este și acea concepție după care un om poate veni cu sfaturi și chiar cu soluții din afară, „de la centru", și nu dinăuntrul organizației respective, din profunzimea ei.

P.U. : — Se creează astfel inevitabil o distanță, care e însoțită și de o anumită neîncredere. Ea e vizibilă uneori nu numai de la raion la organizație, ci chiar în cadrul aceleiași organizații. Este distanța aceea de la „tovarășa secretară" la mai simplul „Ileana", care împiedică de multe ori trecerea pragului unei apropieri necesare.

I.J. : — Din cauza aceasta și tinerii își fac treptat o impresie falsă despre ceea ce trebuie să fie un activist. O elevă, secretară a U.T.C., îmi povestea că s-a dus la un ceai și colegii ei se mirau că știe să danseze, și încă destul de bine, un om care deobicei nu făcea decît adunări generale.

A.P. : — Aceasta se întîmplă și pentru că există în rîndul activiștilor o teamă de a nu greși. Unii din ei își închipuie că pentru a ieși totul cu bine nu au voie să iasă din cuvîntul organelor superioare. Așa se explică de ce într-o vreme s-a creat impresia că în activitatea U.T.C., viața personală și cea obștească sînt incompatibile, idee care s-a făcut simțită în munca multor activiști. Abia acum am început să vorbim despre apropierea activității U.T.C. de viața tinerilor, de preocupările lor intime.

T.B. — Tot o teamă de a nu greși cred că este și obiceiul unora de a iniția doar niște acțiuni curățele, șterse dar care nu sînt criticabile : „cum or fi, numai eu să fiu bine văzut". Din păcate însă, asemenea acțiuni nu sînt deasupra posibilității de a fi criticate, ci alături de ea și tocmai acesta a fost un motiv pentru care activitatea U.T.C. suferea de monotonie, de lipsă de personalitate și de varietate.

P.U. : — Experiența mea de 15 ani de activitate U.T.C. îmi permite să-mi dau seama cîtă dreptate aveți. Cazurile expuse sînt totuși mai mult sau mai puțin frecvente, deci oricum limitate. Mi se pare că există însă unele cauze care ating stări de lucruri mai răspîndite.

A. P. : Dacă-mi permiteți, cred că una din ele este, așa cum am mai arătat, aceea că activiștilor noștri li se pare că trebuie să știe de toate, și de fapt, știu doar din toate cîte ceva. Ei intervin cu competență și în problemele de producție de la dumneavoastră, de la confecții, și la Institutul Medico-Legal. Dar în felul acesta se ajunge la diletantism. Iar profesia de activist U.T.C. cere și ea o specializare.

T.B. — Între diletantism și incompetență nu văd de fapt un semn de egalitate. Dar dacă competența presupune specializare, asta categoric da. Trebuie să ne fie limpede că tinerii de astăzi sînt mult mai citiți, mai pregătiți, decît mulți dintre cei ce sînt puși să-i educe. Și atunci nu mai ai voie să apari în fața unor oameni care, cel puțin jumătate din ei, sînt în stare să trateze același subiect la fel de bine sau chiar mai bine. Se simte dintr-o dată distanța aceea de care ați amintit și de aici lipsa de interes, platitudinea cenușie. Cred că înțelegeți că nu aduce nimănui niciun serviciu deprecierea sau ignorarea capacităților pe care tinerii le manifestă de obicei. Dimpotrivă. Tocmai de la ele trebuie să pornim.

I.J. — Realizînd în felul acesta acel act al consultării despre care se vorbește cu precădere în recentele măsuri adoptate de partid. Să aflăm, adică, ce place unei anumite categorii de tineri la o anumită vîrstă și să răspundem acestor preferințe.

T.B. — Să stăm deci cît mai mult de vorbă cu tinerii și să ne mulăm ideile organizatorice pe ceea ce le trebuie lor în fiecare moment. Este condiția inițială pentru realizarea diversificării și diferențierii despre care discutăm acum. Și pe care nu putem spune că le vom epuiza noi.

A.P. — Mai cu seamă că uneori este nevoie nu numai de atît, ci și de mult curaj pentru înlăturarea inerției acolo unde mai există. Măsurile privind îmbunătățirea muncii educative dau frîu liber îndrăznelii însă ele trebuie duse pînă la capăt prin fapte concrete. Mi se pare un bun cîștigat lărgirea în ultima vreme a democratismului vieții de organizație U.T.C. și cred că de la acest democratism încolo se poate vorbi de o diversificare și o diferențiere reale.

I.J. — Care trebuie să înceapă chiar de la adunarea de alegeri. Organizația U.T.C. trebuie să fie condusă de acei tineri care merită într-adevăr, această cinste.

A.P. — Printr-un act de selecție firească, pe care numai organizația, în întregul ei, este capabilă să-l facă. Dacă adunarea își alege, ea, comitetul, este imposibil să nu aleagă un comitet care să o reprezinte cu adevărat.

P.U. — Un astfel de comitet și de secretar, este singurul care poate afla dacă în organizația respectivă sînt, să zicem, numai cinci tineri care preferă un anumit gen de activitate și să le dea exact ceea ce vor ei.

A P. — Iar eu, vă rog să mă credeți, dacă știu că într-un loc sînt chiar și numai cinci tineri care citesc poezia mea și vor să stea de vorbă cu mine, să știți că mă duc din toată inima la ei.

T. B. : În legătură cu actul alegerii eu aș propune chiar ca secretarii organizațiilor să se schimbe de la un an la altul, altfel îți faci treptat impresia că ești mai bun decît alții și începi să crezi că ești de neînlocuit. De altfel și referitor la activiștii salariați ai comitetelor U.T.C. formula „scos din producție" cred că ar trebui puțin modificată și anume : „scos **temporar** din producție".

I J. — De altfel, aici ca și în orice sector de activitate, nu trebuie să așteptăm totul de la conducători, de la cei aleși. Dimpotrivă, acțiunile trebuie să fie în așa fel organizate încît să plece din inițiativa tinerilor, așa cum s-a întîmplat de mai multe ori în liceul nostru. Noi am căutat întotdeauna să-i sprijinim pe elevi, să ținem seama de propunerile lor, însă propunerile au fost ale lor pentru că ei sînt aceia care își organizează timpul liber. Sugestiile trebuie doar să găsească teren de afirmare în cadrul organizației U.T.C.

P.U. — Poate din cauza aceasta nu se realizează uneori nici anumite cerințe elementare ale unei activități obișnuite. În întreprinderea noastră mai bine de 90 la sută din muncitori sînt femei, iar majoritatea lor sînt mame. S-a văzut și s-a vorbit mult despre faptul că femeile vin foarte greu la activitățile obștești dar a trebuit tot atît de mult pînă să se înțeleagă că, dacă ar fi chemați împreună, tinerii căsătoriți ar veni mai ușor. De asemenea, abia în ultima vreme, pentru tinerele mame s-au organizat acțiuni cu participarea unor medici, juriști, a altor mame, care le-au vorbit despre o serie de chestiuni specifice. Și iarăși s-a observat, cu surpriză de către unii : tinerele vin !

T.B. — Și totuși, cînd se căsătorește, o fată iese parcă din rîndul tineretului. Fenomenul nu este izolat și e explicabil. O mamă, oricît de tînără ar fi, începe să aibă alte griji : căminul ei, bărbatul, copilul. Activitățile la care este chemată insistent mai mult o chinuie.

P.U. — Cu o singură observație însă : femeile care răspund atît de greu la invitații nu o fac atît din cauza lor, cît a bărbaților. Ei sînt de multe ori cei care le interzic. În locul acestor interdicții comode, mi s-ar părea mult mai echitabilă realizarea unui echilibru de forțe, prin care bărbatul să preia o parte din atribuțiile femeii, sau s-o sprijine, pentru a o elibera de o mulțime de fleacuri care îi răpesc timpul. În felul acesta s-ar crea vreme și pentru activitatea obștească.

DOUĂ VIEȚI ÎN UNA SINGURĂ

A.P. — În orice caz, e limpede un lucru : nu putem să-i pretindem tineretului două vieți, una obștească și alta intimă. Cele două noțiuni nu trebuie să se contrazică. Iar ca să reușești să atragi spre U.T.C. niște oameni care sînt întîi și întîi ai familiei lor, trebuie să iei măsuri de precauție excepționale. Organizația U.T.C. trebuie desigur, să preia, în atribuțiile sale și capitolul educației familiale, dar lucrul acesta nu trebuie făcut după constituirea familiei, ci cu multă vreme înainte, sau măcar din momentul nunții. Nunta mi se pare un bun prilej de apropiere a celor două noțiuni. Ceea ce înseamnă că organizația ar trebui să fie, aș zice, nașa.

T.B. — Asemenea momente sînt într-adevăr prilejuri prețioase și, alături de ele, toate celelalte evenimente din viața fiecărui tînăr. Altfel, la orice acțiune care arată chiar din titlul ei că e organizată și că are un scop educativ, tinerii vin pentru că au fost mobilizați sau nu vin deloc. Orice secretar oricît de abil ar fi, nu-i poate convinge să participe decît pe băieții ascultători sau care vor măcar să salveze aparențele. Acțiunile cu adevărat eficiente trebuie ca în conținutul lor, aparent întîmplător, să cuprindă subînțeles și caracterul educativ, să contribuie la formarea tînărului contemporan, determinîndu-l să reflecteze și să adopte o poziție în viață, ca și cum nu ar avea aerul că o face. Este una din componentele luptei cu inerția pe care trebuie s-o mai ducem pe alocuri.

A.P. — Nicolae Labiș, care va rămîne întotdeauna cel mai tînăr poet român și poetul luptei cu inerția, spunea un lucru aparent banal dar foarte îndrăzneț în esență, și anume că preferă entuziasmul în eroare decît lenea în a accepta un adevăr. Tineretul nostru este însă un tineret sănătos, robust, de aceea entuziasmul său trebuie privit cu încrederea cu care privim toate faptele mari. Tinerețea este, fără îndoială, locul entuziasmului dar acesta trebuie să fie rodul tinereții însăși, al capacității ei creatoare. În cazul omului, altoirile nu prind, eșuează.

Opinii consemnate de MARIANA NEACȘU și D. MATALĂ

SOCIETATEA ȘTIINȚIFICĂ A ELEVILOR

Este nevoie ca organizațiile U.T.C., sprijinite de școală să-și manifeste din plin— adică mai mult decît pînă acum — capacitatea organizatorică, spiritul de inițiativă și în legătură cu organizarea și desfășurarea activităților extra-școlare. Cu o deosebită atenție va trebui să ne ocupăm de activitatea literar-științifică circumscrisă în acțiunile cercurilor. Se știe, cercurile sînt un mijloc de completare, de adîncire a cunoștințelor de la orele de cursuri, complementare acestora, dar nu în prelungirea lor ca activitate de clasă. Va rămîne astfel profesorului conducător de cerc rolul dificil al unui consultant foarte abil, care, fără să știrbească autonomia și mai ales, inițiativa elevilor, să asigure caracterul metodic, interesant și actual din punct de vedere științific, orientarea activității cercului în direcțiile cele mai necesare. Va mai rămîne de asemenea ca repartizarea arbitrară a elevilor pe cercuri, numai pentru că așa a hotărît dirigintele sau profesorul, să dispară, înlocuită de participarea pe baza liberului consimțămînt total al elevului.

Dar, corectările care sînt necesare în ce privește concepția asupra conținutului activității de cerc și modalităților organizatorice vizează, pe baza experienței noastre, și alte aspecte. Mai întîi, caracterul închis *al întîlnirilor de cerc. Nu se organizează activități publice, unde să fie valorificate cele mai bune lucrări, cu participarea colegilor din alte școli, a părinților, a unor specialiști — ca invitați. Ar fi bine ca, mai ales în asemenea manifestări publice, să fie prezentate* lucrări ce sînt rodul colaborării între diferite cercuri *(chimie, fizică și matematică, de pildă). Pe de altă parte, activitatea de cerc ar trebui extinsă, ședințelor adăugîndu-li-se* vizite în întreprinderi, excursii cu itinerar tematic. *Mai atrăgătoare și eficace ar deveni activitatea cercurilor și prin* prezența periodică a unor specialiști — ingineri, profesori, scriitori, oameni de artă, etc. — din afară, în calitate de consultanți, ca invitați de onoare. Esențial *este, după opinia mea,* ca în întreaga activitate, prin eforturile organizației U.T.C., cu ajutorul cadrelor didactice să se ajungă la auto-organizarea și autoconducerea, prin elevii cei mai buni, a tuturor manifestărilor inițiate de cerc, profesorul avînd delicatul rol de consultant permanent, dar cît mai puțin vizibil, dirijînd, îndrumînd cu pricepere prin indicații date ca „o părere", fără a frîna inițiativa școlară, afirmarea personalității elevilor. Întreaga viață științifică și literară a liceului ajunsă la un înalt prestigiu și personalitate pe căile arătate își poate crea ambianța cea mai adecvată în cadrul Societăților școlare. *Înființarea lor în școli va trebui să fie, așa cum precizează Hotărîrea, rezultatul muncii pasionate, perseverente a organizațiilor U.T.C., sprijinite îndeaproape de conducerile școlilor, potrivit tradițiilor fiecărui liceu. La noi în școală a existat o asemenea societate, cu o activitate prestigioasă și ne-am gîndit să o reînființăm. Consider că ea trebuie să gireze* — condusă de elevi, *avînd un statut, o insignă, emblemă proprie — toate acțiunile cercurilor. Membrii societății să devină — prin* selecție, admiși — *acei elevi care au elaborat unele lucrări, dovedesc pasiune și interes pentru un anumit domeniu avînd, de regulă, note de la 8 în sus („consiliul" societății poate admite și excepții).* Societatea, prin elevi, organizatoarea sesiunilor, jubilare anuale de referate — în cadrul „zilei liceului" — să alcătuiască și să editeze revista literar-științifică a liceului, să inițieze schimburi de experiență cu societățile altor școli.

prof. NICOLAE ANDREI
directorul Liceului „Nicolae Bălcescu" — Craiova

EU PROPUN, TU PROPUI, NOI PROPUNEM

CANTITATE ȘI CALITATE ÎN ECHILIBRU

SILVIU DOBRA
prim-secretar al Comitetului orășenesc Baia Mare al U.T.C.

În activitatea noastră au apărut manifestări de formalism care ne îndepărtează de la scopul educativ urmărit. Cînd vine un organ superior în control ne întreabă cîte adunări s-au ținut, dacă s-au strîns cotizațiile și cîți membri noi au fost primiți. Acest procedeu a fost preluat și de activiștii noștri. De fapt așa e mai simplu. Mergi într-o organizație, constați aceste trei cifre și gata. Activiștilor, mai ales celor de la organe, după aceste cifre le este apreciată și munca depusă. Mi se pare că este greșit. Aprecierea muncii unui activist trebuie să fie făcută în funcție de calitatea acțiunilor pe care le organizează, nu în funcție de cifre statistice. Noi am și încercat să stabilim pentru fiecare activist modalitățile metodice și organizatorice ale unor activități la care să contribuie personal, de la începutul pînă la sfîrșitul lor. Acțiunea noastră a fost izolată deoarece organele superioare tot după cifrele amintite ne apreciază. Luna trecută chiar am fost întrebat cîți tineri vom primi în luna decembrie în U.T.C. Studiind stadiul de pregătire al tinerilor neutecești am comunicat organelor regionale 170. Tovarășii n-au fost mulțumiți. Față de luna precedentă, procentajul scădea și ne-au fixat 240. Nu îndeplinim cifra, înseamnă că nu am muncit cum trebuie.

Consider că ar trebui să se renunțe la acest fel de „cîntărire", numai în greutate, a muncii. Activistul trebuie apreciat, pozitiv sau negativ, în funcție de conținutul acțiunilor organizate, de eficiența lor educativă. „Procentele" care atîrnă mai greu în balanța activității sînt totuși cele de natură calitativă.

CÎND E NEVOIE, ȘI NU „LA ANUL"!

MARIN APOSTOL
secretar al Comitetului orășenesc Baia Mare al U.T.C.

Constituirea unei singure organizații la nivelul întreprinderii sau instituției este absolut necesară. În momentul actual structura organizatorică în orașul nostru are peste 700 organizații, dintre care unele cu 3—5 membri. În această situație nu mai poate fi vorba de ajutorul și sprijinul comitetului orășenesc. Totul se reduce la o inspecție rapidă făcută din timp în timp. Fiind o singură organizație pe întreprindere se creează terenul propice pentru organizarea unor acțiuni de un înalt nivel intelectual. Totodată, o singură organizație este și mai puternică. Ea va avea un cuvînt mai greu de spus în rezolvarea problemelor specifice fiecărui loc de muncă. Pentru că în momentul de față ne izbim de greutăți din cele mai neașteptate.

De multe ori sîntem trași la răspundere pentru probleme a căror competență ne depășește. O fabrică nu-și îndeplinește planul deoarece nu a primit materiale de la o altă întreprindere. Și cine e de vină ? U.T.C.-ul, pentru că nu i-a mobilizat pe tineri. Dar cum ar fi putut organizația să procure materialele, conducerea întreprinderii nu se întreabă. Cred că ar fi necesar să se delimiteze foarte precis sarcinile organizației noastre. Desigur că ne preocupă în mare măsură și problemele legate de producție, dar pe latura educativă. În fiecare an în fabrici și uzine sînt angajați numeroși tineri. Unii au o calificare, alții încă nu, dar toți vor să învețe. Dacă organizația U.T.C. propune înființarea unor școli de calificare sau de ridicarea calificării, conducerile întreprinderilor se codesc : „nu e prevăzut în plan", „vom organiza la anul". Cred că în întreprinderile productive, organizația U.T.C. ar trebui să primească împuterniciri mai largi pentru organizarea unor astfel de școli.

CONTINUITATEA ÎN LOCUL SALTURILOR

VASILE ARDELEANU
secretar al Comitetului orășenesc Baia Mare al U.T.C.

Consultarea nu este o metodă nouă în practica organizației noastre, numai că ea trebuie să ocupe locul pe care-l merită. O acțiune poate avea succes numai, dacă ea reflectă la acea dată, dorința tinerilor. Tocmai de aceea, sînt împotriva așa-numitelor „acțiuni mari" la nivel de oraș sau raion, cerute mai ales de organele superioare. Nu mă refer aici la „Festivalul tineretului", „Festivalul cîntecului și jocului" sau „Festivalul cîntecului patriotic", care și-au cîștigat o mare popularitate în rîndul tineretului și au devenit de acum tradiționale. Mă refer la acele acțiuni organizate odată la cîteva luni, anunțate cu surle și trîmbițe, cu participarea tuturor forțelor existente, dar după care nu mai urmează nimic, alte cîteva luni. Asemenea procedee, nu numai de cît să umple un gol care ar fi prea vizibil. Trebuie să fim realiști. Niciodată nu vom găsi cîteva mii de tineri dintr-un oraș nu prea mare, ca al nostru, care să vrea în aceeași zi și la aceeași oră să participe la aceeași acțiune. Rezultatul acestor acțiuni s-a văzut. Eforturile și alergătura pentru organizarea lor în toate cazurile au fost prea mari în raport cu rezultatele. Tinerii au participat în număr mic și ecoul nu era pe măsura așteptărilor. Pentru a putea satisface dorințele numeroase ale tinerilor sînt necesare multe, foarte multe acțiuni variate și mai ales continue. Continuitatea este atributul principal al acestor acțiuni. Chiar dacă la început prezența nu va fi așa de numeroasă, cînd aceste acțiuni vor deveni locuri comune ale programelor cluburilor și chiar organizațiilor, amatorii par a fi destui. Atunci mai bine vom raporta zeci de acțiuni interesante și nu o singură acțiune „mare" pentru că în cele din urmă tinerii și nu organul superior ne apreciază munca.

MAI BINE, MAI OPERATIV, MAI SIMPLU

AUGUSTIN CÎNȚA
secretar al Comitetului orășenesc Baia Mare al U.T.C.

În prezent, un activist după ce termină „maratonul" pe la organizațiile de care răspunde, începe munca propriu-zisă : clasificarea evidenței, întocmirea raporturilor și situațiilor centralizatoare cu numeroase rubrici, verificarea listelor de plată a cotizațiilor. Este o adevărată muncă titanică această operație numită „clasificarea evidenței". Sînt trecute în revistă zeci de fișe, de taloane, de liste lunar.

Pentru simplificarea muncii organizatorice ar fi necesar ca evidența nominală a membrilor să fie ținută la nivelul fiecărei organizații, și numai evidența numerică să fie ținută pe oraș sau comună. Totodată, ar trebui să se renunțe la aceste taloane ABC al căror rost, sincer vorbind, nu-l văd. Mutarea tînărului dintr-o organizație în alta (scoaterea, luarea în evidență) s-ar putea face pe baza carnetului de membru. Această operație, s-ar putea face cu ajutorul unui talon atașat la carnet pe care secretarul organizației respective ar opera scoaterea și luarea în evidență. Controlul carnetelor, deci și al evidenței, s-ar putea face înaintea adunărilor uteciștilor. În felul acesta evidența membrilor s-ar face mai bine, mai operativ și mai ales mai simplu. Timpul fizic cîștigat ar da posibilitatea activiștilor și organelor U.T.C. să se preocupe de organizarea și pregătirea unor acțiuni de o ținută corespunzătoare cerințelor actuale ale tinerilor.

Propuneri înregistrate de M. STRÎMBEI

AM RATAT O NOUĂ FINALĂ. DE CE?

Sîmbătă s-au reîntors de la campionatele mondiale studențești, ce au avut loc în R. F. a Germaniei, reprezentanții handbalului nostru. Această reîntoarcere, mai puțin glorioasă decît ne așteptam, a reeditat sentimentele pe care le-am trăit și cu un an de zile în urmă, cînd, de la C.M. din Suedia, jucătorii noștri ne aduceau doar cupa și medaliile de bronz. Sentimente de amărăciune, de satisfacții cîntite de o comportare sub nivelul așteptărilor, al speranțelor. Cauzele de atunci le cunoaștem. Să fie de data aceasta vorba despre altele? Să vedem...

JUCĂTORII :

I. POPESCU : Jucătorii noștri au început jocul timorați, fricoși, înhibați parcă de valoarea adversarilor. Conduși cu 6—2 după cîteva minute, nu s-au mai regăsit. Pentru prelungiri n-au mai avut putere, nici fizică, nici morală. În schimb, au avut ghinion : 3 bare și o ratare pe contraatac.

PARASCHIV : Klimov, cel mai bun adversar, nu a fost ținut...

COSTACHE II : Era deobicei sarcina mea cînd îi întîlneam pe sovietici. Acum mi-a fost încredințat Maximov, așa că...

GRUIA : Personal, am fost mai obosit ca oricînd. Am ratat mult, din ocazii clare. În jocul echipei noastre lipsește (a lipsit) o organizare tactică, nu aveam acel jucător — creier conducător — care să știe în orice moment ce să facă.

GAȚU : Nu ne-am concentrat suficient. Cu excepția lui Penu, nimeni n-a jucat la valoarea lui. În echipa sovietică, tinerii, „necunoscuții", au fost la fel de buni ca „veteranii". Un rol a jucat însă și șansa. Cînd Costache a tras tare, portarul se aruncase în partea opusă, dar uitînd să-și tragă piciorul, mingea — ghinion ! — s-a dus acolo...

ANTRENORII :

EUGEN TROFIN : Am alcătuit cea mai bună echipă, cu Guneș, Speck, Moldovan, Gațu, Samungi, Penu etc. Competiția a fost grea. S-a dovedit că handbalul evoluează, cerințele acestui joc sînt tot mai mari, ritmul este mai rapid. Astăzi întîlnești un număr mai mare de procedee în aruncarea la poartă, în pasarea mingii, în dribblinguri și fente. Apărările sînt mai ofensive și joacă dur. Performanța este condiționată de existența în echipă a unor jucători puternici, vigurosi, iuți, tehnici. Guneș e lent. Nica, la fel, și n-are nici forță. Multora dintre jucătorii noștri le lipsește viteza, îndemînarea. În momentele decisive sînt cuprinși de panică, recurg la artificii cînd nu trebuie (Moldovan a ratat trei goluri, încercînd, de fiecare dată, să dea peste portar, cînd acesta era înalt de 2 m), de asemenea nu știu să ia hotărîri bune într-o fracțiune de secundă, în funcție de adversar, de ceea ce se petrece pe teren.

NICOLAE NEDEF : Am primit goluri multe, am ratat exasperant de mult. Cauze ? Crisparea, jocul slab al apărării, evoluția sub valoarea lor a unor jucători. Handbalul a devenit, ca și alte sporturi, un joc dur, care cere jucătorilor o risipă de energie dar și mai multă fantezie. Trebuie să pui fizicul la bătaie, să ai curaj, cînd ești în apărare, să blochezi mingi care vin ca niște rachete. În asemenea condiții, calitatea jocului pe care-l prestezi devine mai vizibilă, nu atît sub aspectul colectiv, cît cel individual. Aceasta ne-a dat putința să vedem cît de redus e registrul procedeelor tehnice la unii dintre jucătorii noștri. Se pune tot mai acut problema bazei de masă a handbalului, care este extrem de limitată — deci și posibilitățile descoperirii talentelor și a selecției sînt mărginite. Noi am rămas, în continuare, să facem handbal de performanță la cîteva cluburi — cum s-ar spune, „în laborator". Noi selecționăm o echipă națională dintr-o sută ; alții, dintr-o mie sau zece mii. Clubul „Steaua", un club puternic, are doar 12 jucători de handbal foarte buni. Cu unul mai mult decît se trece pe foaia de arbitraj.

Cu mici diferențe de formulare, se pare că explicațiile pe care le dau jucătorii și antrenorii lor sînt aproape identice, ceea ce dă și mai mult de gîndit, reclamă o investigare mai atentă și mai serioasă, pe care ne propunem s-o facem și ale cărei rezultate să le aducem la cunoștința opiniei publice, a iubitorilor acestui sport. Cu acest gînd, invităm jucătorii, antrenorii, arbitrii, membrii federației de specialitate și ale organismelor ei, iubitorii acestui sport să-și exprime opiniile, în mod deschis și sincer, să vină cu propuneri și soluții, menite să readucă handbalul românesc pe locul prestigios care l-a consacrat. Fiindcă e necesară o mobilizare a tuturor forțelor pentru a împiedica handbalul să calce pe urmele fotbalului.

C. VASILE

BRAVO, PUȘTIULE,

Interviu cu FLORIAN ALBERT

IN EXCLUSIVITATE PENTRU „SCINTEIA TINERETULUI"

AI ȘUT...!

Albert este, cum se exprima un gazetar sportiv de la M.T.I., jucătorul celor trei constante. Deține — și asta de 10 ani consecutiv — o formă sportivă care n-a produs niciodată insomnii antrenorilor, este senatorul de drept pe postul de centru înaintaș în echipa sa de club, Ferencvaros, și nu împarte cu nimeni „portofoliul" de atacant central nici în echipa națională.

— Înseamnă — i-arunc din nou mănușa lui „Flori" — că ești un centru înaintaș ideal. Cu ce calități, crezi, că ai construit acest soclu ?

(Albert tace o clipă. Ar vrea, înțeleg bine, să refuze răspunsul. Îmi mărturisise mai înainte că nu-i plac întrebările care caută senzație).

— Cît am jucat ca junior, și mai ales în turneul U.E.F.A., am marcat în fiecare meci cîte un gol-două. Pofta de gol a făcut din mine centru înaintaș. Ferencvaros trecea, în 1958, printr-o „pasă neagră". În ajunul unei partide am fost chemat în lotul primei echipe, ca rezervă. Înainte de meci, antrenorul mi-a cerut să mă echipez pentru încălzire și să îmbrac tricoul cu nr. 9. Mi s-a părut, cînd am intrat pe teren, că am picioarele de plumb. Mi-am căpătat repede elasticitatea. Abia începuse jocul și primesc o minge în apropierea careului de 16 metri. O preiau cu stîngul printr-o fentă, și mi-o pun în față. Cu doi jucători în spate, flancat ca la rugbi, găsesc o „rază de lumină" și șutez co dreptul. Mingea se oprește în colțul de sus al porții. Portarul, surprins de șut, s-a repezit la mine și m-a sărutat : — „Bravo, puștiule, ai șut". I-am mai repetat o dată „figura" în repriza a doua și atunci i-am văzut ochii scînteind de ciudă. Ferencvaros a învins cu 2—0. Am devenit centru înaintaș titular..."

Cîte goluri a înscris Albert de atunci nici el nu mai știe. Pentru ca, în fiecare an, poate fi întîlnit pe lista celor mai „productivi" înaintași. Anul acesta a înscris 24 de goluri, cu cinci mai puține decît Dunay, golgheterul campionatului.

— Nu mi-ai răspuns — revin la întrebarea de mai sus. Ce calități crezi că trebuie să posede un centru înaintaș ideal ?

— Acum răspund, zîmbește Albert, pentru că ai schimbat sensul întrebării. Nu mă mai privește exclusiv pe mine.

— Albert nu poate fi fentat — zic eu — nici... gazetărește ?

— Prima calitate a unui centru înaintaș ar fi să știe să imprime ritmul jocului. A doua ar fi să aibă ochii „în patru" pe tot terenul. El trebuie să acționeze pe spații foarte întinse, neprevăzute de adversar, și să intuiască, cu o fracțiune de secundă înaintea tuturor jucătorilor, faza de joc. Numai așa poate păcăli apărările aglomerate, numai asa poate crea situații de gol și poate fructifica el însuși cît mai multe. Centrul înaintaș trebuie să fie un „om de soc".

— Ce înțelegi prin asta ?

— Jucătorul cu capacitatea și mobilitatea cea mai mare în teren, cu capacitatea de a intui fazele de joc și de a decide, cînd și cui trebuie distribuită mingea, și de a avea el însuși decizie în finalizare.

Albert mă asigură că el a încercat să schițeze un sumar „prototip" al centrului înaintaș ideal. Mă asigură că a pus la temelia acestei construcții cîte-o cărămidă din toți marii centri atacanți văzuți de el : Hidegkuti, Mazzola, Boby Charlton, Tores, Uwe Zeller... Un singur lucru n-a spus. Centrul înaintaș descris de el nu se apropie prea mult de nici unul din toți cei amintiți. Este Albert însuși. Omul cu o sete de gol rar întîlnită și cu o gîndire și o capacitate de muncă în teren care fac din el un jucător cu o putere de reacție mașinală. Omul căruia nu-i place „betonul", dar care știe să se lupte cu el și să-l învingă. Dar despre asta — altădată.

C. PRIESCU

SPORT

ZIG-ZAGURILE... COMERȚULUI

— Patine aveți ?
— Nu avem.
— Ghete pentru patinaj ?
— Nu avem.

Lipsesc, de asemenea, — ca să mai amintim doar cîteva alte articole — rucsacurile, căciulițele, fularele, băștile etc. etc.

Sîntem informați la Consiliul orășenesc de educație fizică și sport Brăila că lipsa materialelor sportive în general și a acelora de sezon în special, nu este întîmplătoare. Se repetă nu de luni, ci de ani. Consecința se resimte și în sălile de sport și la cluburile sportive.

Președintele C.O.E.F.S., tovarășul Gheorghe Riureanu, exprima nemulțumirea tuturor asociațiilor sportive privind lipsa tenișilor, pantofilor de baschet a pernelor de perete, a ringurilor, prelatelor, a corzilor de ring, tricourilor de iarnă etc.

Înainte de a căuta alte scuze, tovarășii din conducerea O.C.L. produse industriale Brăila dau vina cînd pe vînzătorii magazinului, cînd pe merceologi și nu lipsește din acest circuit, chiar conducerea, ceea ce face dovada unei inexplicabile neglijențe. Și pentru că situația este în oarecare măsură asemănătoare și în orașul Galați, ne-am adresat și tovarășilor din conducerea I.C.R.T.I. și I.C.R. Galați dar și aici am constatat un calm enervant.

Ni s-au dat toate asigurările de rigoare că situația se cunoaște. Cu atît mai grav, cu atît mai iresponsabilă este atitudinea celor care se ocupă cu introducerea în circuitul comerțului a materialelor sportive de sezon.

V. MOINEAGU

SPECTACULOZITATEA „PARADEI"

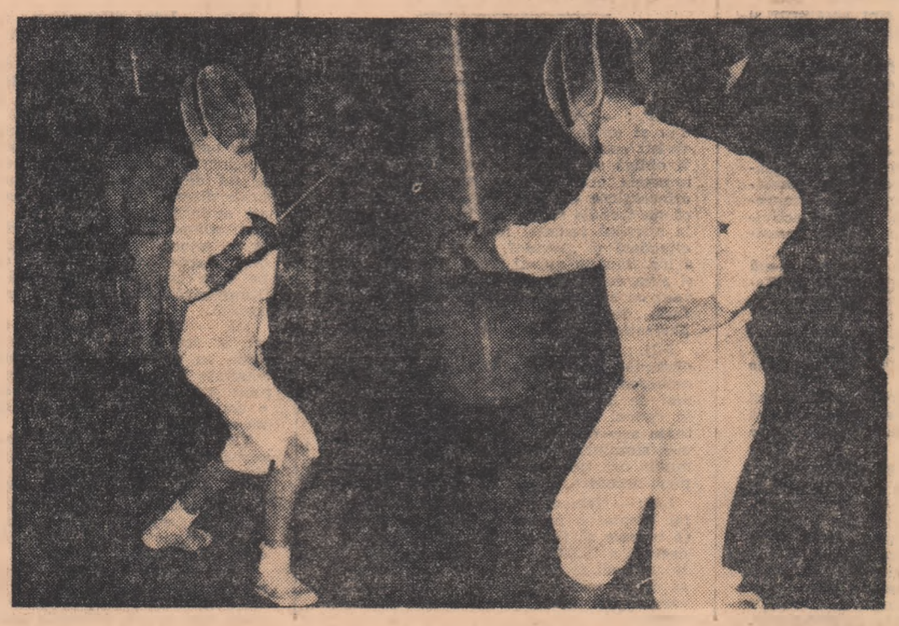

Fiecare sezon cu frumusețile lui

DIALOGURI IMAGINARE

de Dan Deșliu

— Ei, tizule — spune bărbatul voinic cu tîmplele ușor încărunțite, adresindu-se unui tînăr negricios, scund, dar bine legat, care-l urmărește cu atenție — medalia asta are o poveste a ei, destul de cunoscută, dealtminteri... În 1956, prin decembrie, cînd tu erai, dacă nu mă înșel, în prima clasă de liceu...

— În a doua, nea Nicule !

— Fie, cam tot acolo ieșim ! Așadar, în decembrie 1956 urcam pe ringul de la West Melbourne Stadium, pentru a-l înfrunta pe irlandezul Tiedt, într-un meci care avea să hotărască soarta centurii olimpice la categoria semimijlocie. Știi, desigur, cum s-au petrecut lucrurile...

...*Nicolae Linca* zîmbește, dus pe gînduri — în timp ce *Nicolae Giju*, ca un elev perfect pregătit, relatează desfășurarea dramaticei întîlniri soldată cu întîia medalie de aur cucerită de boxerii români la J.O. Intîia și — deocamdată — unica de acest fel.

— Da, chiar așa a fost ! confirmă Linca, satisfăcut de rezultatul examenului. Acum, Gijule, aș zice că-i rîndul tău... Mexicul e cunoscut din cele mai vechi timpuri ca o țară foarte bogată în aur, și n-ar strica deloc să te-ntorci de-acolo cu o „pereche" pentru medalia asta : sînt, ca mîine, 12 ani de cînd o așteaptă !

— Nimic, de zis, meștere — cred că ești convins că voi face totul pentru asta — dar, știi, concurența se anunță extrem de puternică. Dac-aș avea măcar jumătate din „explozivul" pe care-l țineai ascuns în pumnul stîng, la vremea dumitale — drept să-ți spun, m-aș încumeta să garantez că ajung în finală !

Măgulit vizibil, deși se străduiește să n-o arate, laureatul de la Melbourne, „contrează" prompt și eficace :

— Adevărat, dădeam cam tare cu stînga, mai ales la supărare iar atunci, cum bine-ai spus, eram teribil de supărat, nu atît pe irlandez, cît pe degetul rănit, de la mîna dreaptă... Dar ia să fi avut eu jocul tău de picioare, directa și eschivele tale ! Cred că m-aș fi distrat cu adversarii, tăcîndu-i să prindă muște și lovindu-i cînd s-ar fi așteptat mai puțin. În plus — lucru destul de important — eu aveam 27 de ani, la Melbourne, pe cînd tu, în Mexic, abia vei împlini 23...

— Anii, mă rog, contează și nu prea ! intervine un lipovean, cam de statura lu Giju și de vîrsta lui Linca. Nici eu nu eram chiar așa de tînăr pentru un sportiv de performanță, acolo, în Australia cînd am cîștigat pe lacul Wendouree proba de 1 000 m la canoe-dublu, împreună cu Alexe... Iar ultimul titlu de campion mondial a venit — dacă țineți minte — șapte ani mai tîrziu, la Jajce, în Iugoslavia.

— Da, maestre, aveți dreptate — îi răspund lui Ismailciuc, într-un glas tinerii vîslași Turcaș și Sciotnic. Dar nu uitați cîteva diferențe, unele mărunte, altele importante : mai întîi, aclimatizarea...

— Să nu credeți că la Melbourne, în decembrie, e mai răcoare decît la Mamaia, în iulie ! observă flegmatic „bătrînul" Simion.

— De acord — spune Țurcaș, dar ce ne facem cu altitudinea ?

— Un motiv în plus să fiți „la înălțime".

— Și, pe urmă — adaugă Sciotnic — în Australia, canotorii români au însemnat o surpriză pentru toată lumea, în timp ce în Mexic, toți vor fi cu ochii pe noi...

— Asta-i și un dezavantaj — dar și un lucru bun : faima concurenților redutabili intimidează adesea pe adversari... Firește, voi nu trebuie să vă culcați pe urechea aceea : aurul mexican se acontează încă de pe acum, din aceste zile friguroase de iarnă. Prețul, nu zic, e destul de ridicat ; noi, canotorii, îl socotim în rîuri de sudoare, în tone de haltere împinse sau smulse și în mii de kilometri vîsliți pe loc, adică, în instalațiile speciale, pe care le cunoașteți tot așa de bine ca și mine. Dar, ia spuneți : există vreun preț prea mare pentru bucuria nemăsurată de a aduce țării, mișcării noastre sportive, laurii unui titlu olimpic ?...

Răspunsul — sincron al reprezentanților noii generații, mi se pare inutil de reprodus !

— Da, anii contează și nu prea ! exclamă la rîndul său, ca și cum l-ar îngîna pe Ismailciuc — un om între două vîrste, cu fața suptă și cu alură de alergător pe distanțe lungi. Totuși — asta o spun mai mult pentru tine, dragă Baciule — ce bine mi-ar fi părut să urc pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de premiere, încă de la prima mea „Olimpiadă", atunci, în 1948, la Helsinki. Dar m-am izbit de Fabra, și am fost eliminat din turneul final. Patru ani mai tîrziu, același Fabra îmi încurcă socotelile, la Melbourne, răpindu-mi cel puțin medalia de argint. M-am revanșat însă, cu vîrf și îndesat — întrecîndu-l chiar la el acasă, la Roma, în 1960.

— Maestre Pîrvulescu — spune Ion Baciu, proaspătul campion mondial — și medalia dumneavoastră este, pare-mi-se, singurul nostru „aur" olimpic, la lupte, ca și aceea de la box..

— Da, ne confirmă Dumitru Pîrvulescu, ridicînd umerii, ușor dezolat. Ce-i drept, am mai încercat eu să o... completez la Tokio, dar — vezi, pînă la urmă anii, deși „nu contează", încep să-și spună cuvîntul... Așa că, dragă Ioane, sfatul meu prietenesc, adresat și ție, și tuturor colegilor tăi, este acesta : grăbiți-vă ! Și, nu uitați : după Mexic, urmează München '72 ! ! !

★

Discuția de mai sus este, mărturisesc, imaginară. Ea n-a avut loc, cel puțin deocamdată. Cu toate acestea, ni se pare verosimilă, posibilă și chiar folositoare... Așa că ne-am permis s-o supunem atenției cititorilor și, cine știe, eventualului interes al celor în cauză.

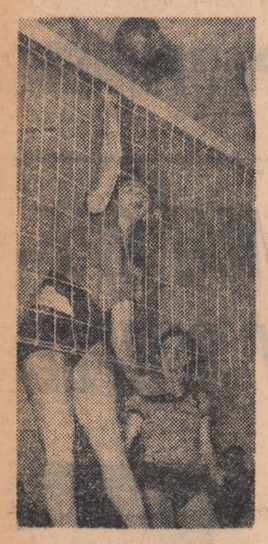

CONFESIUNILE MARILOR CAMPIONI OLIMPICI

- **MILON : „Nu-mi place să mi se spună Hercule"**
- **NURMI : „Mă interesează mai mult timpul decît adversarii"**
- **RUDOLPH : „Eu provin dintr-o familie cu... 19 copii"**

Încerc să-mi imaginez un fantastic convoi care, străbătînd pe jos întreaga Tesalie, ar urca spre piscul semeț de aproape 3 000 m al muntelui Olimp. Sînt aici toți marii campioni ai olimpiadelor. Eroi antici și moderni. Îl văd pe alergătorul Dandes din Argos călcînd alături de Kuț, pe luptătorul Teocrit lîngă umărul lui Pîrvulescu, pe neîntrecutul Milon discutînd cu Wilma Rudolph, pe Zatopek schimbînd impresii cu Nurmi. Sînt toți. Toți cei care s-au întrecut în spiritul luptei olimpice, pentru gloria străbună a patriei lor. În același convoi sînt poeți și sculptori, muzicieni și istorici, care s-au inspirat din jocurile Olimpice. Despre ce ar putea discuta oameni pe care uneori îi despart milenii ? Poate că Policlet și Lisip s-ar întreține pe tema sculpturii avînd ca subiect atletul... Poate că Tonny Sailler ar încerca să demonstreze că și jocurile de iarnă au intrat în tradiția olimpiadelor. Și ar îndemna-o pe „micuța" Sonja Henie să-și mărească prudența la piruietele pe gheață...

Dar poate că învingătorii din diferitele generații și-ar povesti pur și simplu întîmplările ieșite din comun, pe care le-au trăit.

Pentru cititorii „Scînteii tineretului" transcriem întocmai interviurile pe care le-am obținut în drumul spre Olimp.

Tînărul din fața mea se numește Milon. Poartă o îmbrăcăminte specifică anului 540 î.e.n.

— Lumea vă spune Hercule. De ce ?

— Se exagerează. Nu-mi place să mi se spună Hercule.

— De cîte ori ați cîștigat cununa din ramuri de măslin la olimpiada de lupte ?

— De 6 ori.

— Ce fapte v-au rămas în minte ?

— Mai multe. O dată am parcurs tot stadionul ducînd în spate o vacă pe care am ucis-o cu un singur pumn. Am mîncat-o apoi într-o zi...

— E adevărat ce se spune despre statuia pe care v-o pregătise Damoas ?

— Da. Mi-am ridicat singur, pe soclu, statuia făcută în onoarea mea. Avea numai cîteva sute de kilograme...

★

Atletul ce pășește liniștit nu e altul decît finlandezul Paavo Nurmi. *A uluit, la vremea sa, lumea sportivă ; mai ales în 1924, cînd Olimpiada a fost organizată în patria celui care inițiase seria modernă a jocurilor : Pierre de Coubertin. Atunci, la Paris, într-o sigură zi, la interval de numai o oră, el învinsese în probele de 1 500 m și 5 000 m. În total, a cîștigat atunci cinci probe !*

— De ce erați poreclit „Finlandezul cu chip de piatră" ? întreb eu.

— Poate pentru că nu mi-a plăcut publicitatea. Am fost învățător și știu că există o curiozitate bolnăvicioasă a unora pe care nu trebuie s-o încurajezi.

— De ce alergați cu cronometrul în mînă ?

— Mă interesează mai mult timpul decît adversarii. În definitiv, victoria o obții asupra ta.

— Ce s-a întîmplat în 1928, la Amsterdam, în neobișnuita cursă de 3 000 m obstacole ?

— Sincer vorbind, eu nu eram un prea mare specialist în asemenea probe de alergare cu obstacole. Atunci, la un concurs în serii, din neatenție, am căzut în groapa cu apă. Francezul Duquesne trecuse în față și putea cîștiga comod. Spre surpriza tuturor, el s-a oprit și m-a ajutat să ies. Am pornit cu toate forțele înainte depășindu-i cu mult pe ceilalți, inclusiv pe francez. M-am oprit însă înainte de linia sosirii. L-am așteptat pe Duquesne — al cărui gest cavaleresc mă emoționase — și împreună am trecut linia. Nu puteam face altcumva...

★

În atletismul mondial feminin, Wilma Rudolph deține un loc aparte. „Gazela neagră" — cum a fost denumită pe Stadionul olimpic din Roma, a dus cu ea, la întoarcere, 3 medalii de aur. La probele clasice de 100 și 200 m și la ștafeta de 4 × 100 m.

— Ce griji ați avut după terminarea concursului ?

— Să alerg după cadouri. Eu provin dintr-o familie de negri în care eram... 19 copii ! Adăugați bunicii, mătușile și nepoții, pentru a vedea că am de cumpărat destule.

— Erați un copil zglobiu ?

— Nu, din păcate. De altfel, victoria mea înseamnă mult mai mult. Gîndiți-vă că la 8 ani eram paralizată, iar medicii păreau convinși că imobilitatea mea este fără leac.

La 20 de ani, a ajuns una din cele mai faimoase alergătoare de viteză din toate timpurile !

★

...În convoiul ce urcă spre Olimp, marii campioni continuă să discute. Voi publica cu alte prilejuri, interviurile ce mi le-au acordat. Voi începe desigur, cu anticii, deoarece convorbirile au fost transcrise pe tăblițe de ceară, și, s-ar putea să se mai încălzească vremea...

ARISTIDE BUHOIU

DEZBATEREA SARCINILOR DE PLAN PE ANUL 1968

ÎN COMPETIȚIA EFICIENȚEI

Omul care a scris cifra „unu" pe prima anvelopă fabricată la „Danubiana", se numește Andrei Mureșanu. Nu știu dacă tot Mureșanu o fi scris cifra 4 249 594 pe ultima anvelopă a anului 1967. Sînt sigur însă că emoțiile lui și ale tovarășilor lui de muncă au fost la fel de mari...

Anvelopele produse la „Danubiana" rulează astăzi pe șoselele a 28 de țări ale lumii. Simbolic, emblema acestei uzine reprezintă un elefant care apasă cu greutatea tonelor sale o anvelopă : durabilitate, calitate, încredere...

...Secția vulcanizare. Aceeași secție în care lucrează Andrei Mureșanu (tînărul de care aminteam la început. Acum însă este maistru, ca de altfel și prietenul său Alexandru Colea...), Constantin Stratan, Serafinceanu Constantin, Velicu Năstase, Gheorghe Papuha și alții. Toți au crescut odată cu uzina. Media de vîrstă este 27—28 de ani. I-am văzut în adunarea de dezbatere a sarcinilor de plan pe 1968 cum se înscriau, pe rînd, la discuții pe marginea raportului prezentat de inginerul șef cu producția, Petre Oprea. I-am ascultat vorbind simplu, convingător. Erau pătrunși de un sentiment de mîndrie și răspundere. Mîndrie ? da ! Rezultatele obținute în anul trecut (depășirea sarcinii de creștere a productivității muncii cu 17,9 la sută și realizarea unei economii la prețul de cost de 20 500 000 lei) îi îndreptățesc la aceasta. Răspundere ? Înseși sarcinile planificate pe acest an : mult mai însemnate decît în 1967.

Îmbunătățirea calității produselor — iată un element important al ridicării pe o nouă treaptă, calitativ superioară a întregii activități economice a uzinei care n-a fost omis în intervenția nici unui vorbitor. Procentul de rebut de 0,24 la sută, acum, a cărui tendință este de continuă reducere, este de aproape 4 ori mai mic față de primele luni ale anului trecut. Ce a contribuit la diminuarea acestuia ? Fără îndoială, și aplicarea în practică a unor măsuri tehnico-organizatorice la secția mecanizare cum sînt : punerea în funcțiune a unei prese de 55 de țoli care nu funcționa de 5 ani, pornirea agregatului complex de finisare a anvelopelor, trecerea la vulcanizarea cu aburi la presele de 40 de țoli și la unele de 55 și 75 de țoli ș.a.

Inginerul șef al uzinei, tovarășul Oprea Petre, atrăgea atenția că, și în viitor, gradului înalt de înzestrare tehnică a uzinei trebuie să-i corespundă un înalt grad de calificare. În cea mai mare parte secția cuprinde muncitori care de-abia au pășit pragul uzinei. Creșterea îndemînării lor, a perfecționării profesionale depind, fără îndoială, de ei înșiși. Nu-i mai puțin adevărat însă, că și conducerea secțiilor, a întreprinderii, trebuie să se ocupe cu o deplină responsabilitate de mlădițele de astăzi ale uzinei.

Dezbaterea sarcinilor de plan pe acest an a constituit pentru întreg colectivul secției vulcanizare un prilej de afirmare a inițiativei creatoare, de valorificare a resurselor tehnice și umane. Elocvente în acest sens sînt și propunerile — multe din ele făcute de tineri — pentru îndeplinirea exemplară a planului pe 1968. Rețin, pentru a contura spiritul de lucru al adunării, cîteva. „Deoarece aprovizionarea locurilor de muncă cu piese de schimb se face anevoios — arată Alexandru Coman — propun ca la fiecare subansamblu să se formeze un stoc-tampon, și, înființarea unui depozit în cadrul secției Vulcanizare în care să se păstreze piesele de schimb". Un alt tînăr, Gh. Papuha a formulat o propunere care a convins pe loc asistența de utilitatea ei. „La fiecare cap de canal — spunea el — să existe fișa tehnică, astfel ca operatorul să consemneze imediat stagnările mașinilor, iar mecanicul să poată controla, operativ, deficiențele semnalate". Fiecare intervenție — și a lui C. Stratan, și a lui Năstase Velicu, întregea prin siguranța ei, prin caracterul ei concret, cadrul de lucru al acestui colocviu despre perfecționare. Un colocviu care continuat și adîncit permanent, în decursul anului, va avea drept rezultat afirmarea uzinei în competiția pentru EFICIENȚĂ — spre care merge cu pași siguri, întreaga economie.

PETRU G. BRATU

Instantaneu de sezon la Complexul studențesc Grozăvești

COMUNICAT

Din cauza calamităților naturale care s-au abătut asupra unor localități din Sicilia, guvernele român și italian au căzut de acord să amine vizita oficială în Italia a președintelui Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer și a ministrului afacerilor externe, Corneliu Mănescu, la o dată ce se va stabili ulterior.

Inapoierea de la Sofia a tovarășului Ion Iliescu

Duminică seara, s-a înapoiat în Capitală, venind de la Sofia, tovarășul Ion Iliescu, prim secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului, care a participat, între 10—13 ianuarie a.c., la lucrările celui de al XI-lea Congres al Uniunii Tineretului Comunist Dimitrovist din R. P. Bulgaria.

La sosire, în gara de nord, a fost întîmpinat de Mircea Angelescu, Floarea Ispas, Vasile Nicolcioiu, Ion Popescu, Gheorghe Stoica, Iosif Walter, secretari ai C.C. al U.T.C., de membri ai Biroului și activiști ai C.C. al U.T.C.

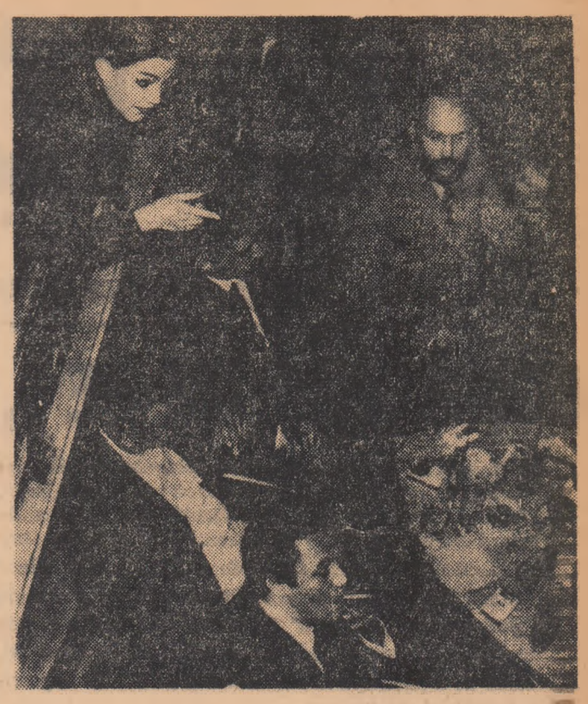

IERI, ÎN CAPITALĂ, S-A DESCHIS „STUDENT-CLUB"-ul

La Casa de cultură a studenților din Capitală s-a inaugurat ieri, în prezența unui mare număr de studenți o ingenioasă „instituție" a timpului liber — STUDENT-CLUBUL. Debutul l-a constituit o reușită seară de muzică și poezie.

Actorii Cornel Dumitraș și Emil Hossu, împreună cu un grup de studenți, printre care Emilia Capră, în regia artistică a studenților Nina Ciochircă și Iulian Negulescu, din anul III de la Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică, au prezentat un „album" din creația poetului Marin Sorescu, care a cuprins, printre altele, poeziile : *Am zărit lumină, Matinală, Bile și cercuri, De-a baba-oarba, Melcul, Portretul artistului, Meșterul Manole*, din volumul *„Poeme"*.

Alexandru Hrisanide, la pian, și Aurelian Octav Popa, la flaut, au interpretat apoi un scurt program de muzică contemporană românească. De asemenea, participanții au audiat o interesantă lucrare a tînărului compozitor Costin Miereanu. Orchestra de jazz, condusă de Iancsy Korossy, a întregit *debutul* STUDENT-CLUBULUI.

O atmosferă plăcută, un program atractiv într-o ambianță intimă, reconfortantă.

I. T.

AMĂNUNTE ÎN REPORTAJUL NOSTRU ILUSTRAT DIN ZIARUL DE DUMINICĂ.

INFORMAȚII

Luni dimineața a părăsit Capitala tovarășul Georges Marchais, membru al Biroului Politic, secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Francez, care, la invitația C.C. al P.C.R., a făcut o vizită în țara noastră.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, oaspetele a fost salutat de tovarășii Virgil Trofin, membru supleant al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., Mihai Dalea, secretar al C.C. al P.C.R., Ghizela Vass, șef de secție la C.C. al P.C.R., de activiști de partid.

Luni dimineață, lordul Eroll of Hale, președintele Camerei de Comerț din Londra, care face o vizită în țara noastră, a avut întrevederi la Ministerul Afacerilor Externe cu Vasile Șandru, adjunct al ministrului, și la Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini, cu Ion Morega, adjunct al ministrului.

În aceeași dimineață, oaspeții englez a vizitat Fabrica de mașini-unelte și agregate-București.

Luni a început în Capitală ședința lărgită a consiliului învățămîntului de cultură generală. Participă, în afara membrilor consiliului, șefii secțiilor de învățămînt ale sfaturilor populare regionale, directori și profesori din școli generale și licee, pedagogi, psihologi și sociologi, cadre didactice din învățămîntul superior, academicieni și alți oameni de știință. În cadrul ședinței vor fi dezbătute măsurile preconizate în studiul elaborat de Ministerul Învățămîntului privind dezvoltarea învățămîmntului de cultură generală.

(Agerpres)

Sîmbătă a avut loc la Casa Universitarilor din București ședința de încheiere a lucrărilor Consiliului învățămîntului profesional și tehnic care a dezbătut timp de două zile studiul Ministerului Învățămîntului privind dezvoltarea învățămîntului profesional și tehnic. Participanții la dezbateri — membri ai Consiliului, cadre didactice din rețeaua învățămîntului profesional și tehnic, specialiști din uzine, ministere, instituții și organizații centrale — au făcut cu acest prilej observații și propuneri privind îmbunătățirea măsurilor preconizate în studiu.

I. B.

Va să zică asta-i barza ?!

Echipajul „Farului" în acțiune

În timpul viscolului care a bîntuit coastele Mării Negre, de pe nava „Marmina", sub pavilion grec, ancorată în afara portului Constanța, s-a recepționat la „Navrom" o radiogramă prin care se cerea ajutor de salvare. Vîntul puternic, de forța 8—9, scosese nava din ancoră spre digul de sud. Răspunzînd cu promptitudine semnalului, echipajul remorcherului românesc „Farul" a plecat în ajutorul celor primejduiți, și, după cîteva ore de muncă încordată, a reușit să salveze nava și echipajul străin, amenințate de furtună.

(Agerpres)

BREVIARUL reporterului

TRASEE TURISTICE ARGEȘENE

Obiectivele industriale și peisajele naturale de un fermecător pitoresc sînt tot atîtea puncte de atracție pentru turiștii veniți să viziteze regiunea Argeș. Organizatorii turismului au luat măsuri ca vizitatorii să fie întîmpinați pe fiecare traseu cu cea mai generoasă ospitalitate. Cei care preferă Valea Oltului vor fi găzduiți într-un nou motel de curînd dat în folosință, la Curtea de Argeș, care asigură condiții optime de cazare. Restaurantul cu o capacitate de 100 de locuri în salon și 300 pe terasă și bar de zi servește zilnic mîncăruri calde și reci, asigurînd masa și pentru cei de la campingul vecin cu 300 de locuri. Pentru parcarea autoturismelor și autocarelor au fost create spații suficiente. Amatorii de escaladări vor găsi în Munții Lotrului o nouă cabană, Valea Sadului, care dispune de camere dotate cu instalații electrice și sanitare, restaurant, bufet, popicărie etc. În sus, pe apa Argeșului, lîngă oglinda lacului Vidraru, vor fi construite în acest an încă două cabane a cîte 100 locuri fiecare și un restaurant cu 300 de locuri.

În drum spre Voina, unde Agenția O.N.T. Argeș va începe după un proiect al D.S.A.P.C. Argeș, construcția unei moderne cabane cu 140 de locuri și cu confort deosebit, la dispoziția turiștilor va sta un camping situat în apropierea orașului Cîmpulung, apoi complexul turistic de la Rucăr construit în spiritul arhitecturii locale etc.

De la Pitești, în drum spre Uzina de aluminiu a Slatinei, cabana turistică și campingul din pădurea Scornicești invită turistul la un nou popas. Iar dacă pînă la Rîmnicu Vîlcea, plecînd tot de la Pitești, vi se pare drumul prea lung, nu aveți decît să opriți la restaurantul de la Rîul Vadului. Și nu veți reuși, sînt sigur, îndreptîndu-vă spre Tg. Jiu să treceți nepăsători pe lîngă frumosul complex turistic de la Horezu a cărui construcție se apropie de sfîrșit.

V. RAVESCU

CEL MAI FRUMOS ORAȘ

Locuitorii din Miercurea Ciuc au luat parte recent la solemnitatea înmînării diplomei și premiului obținute în întrecerea pentru buna gospodărire și înfrumusețare a orașelor. Valoarea lucrărilor realizate în anul trecut prin muncă patriotică se ridică la 6.800.000 lei care a situat orașul Miercurea-Ciuc pe primul loc în întrecerea pe țară. În obținerea acestui succes o contribuție însemnată au adus-o tinerii din școlile, întreprinderile și instituțiile orașului, mobilizați de către Comitetul orășenesc al U.T.C. Valoarea muncii patriotice prestate de tineri depășește 2 milioane lei.

C. POGĂCEANU

FILIALA A.C.R.

În Timișoara a luat ființă de curînd o filială a Automobil-Clubului Român. Scopul urmărit este de a crea unele înlesniri amatorilor de automobilism, de a perfecționa, prin cercurile preconizate a se înființa, arta conducerii, cunoștințele tehnice necesare. Alte înlesniri privesc în mod deosebit organizarea excursiilor interne și internaționale, prioritate de cazare în condițiile unei deplasări organizate etc. Deși aflată la început, noua filială numără deja peste 500 de membri.

I. DANCEA

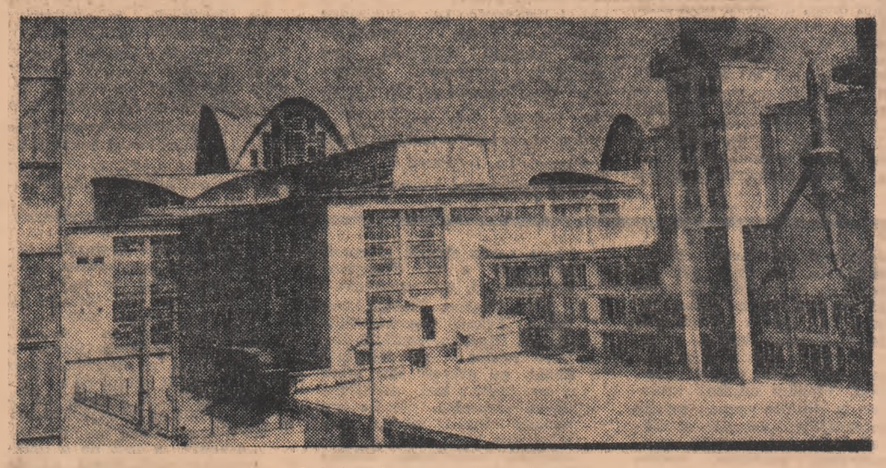

Fabrica de geamuri din Scăieni

PROPUNERI PROFUND ÎNTEMEIATE ECONOMIC, SOCIAL-POLITIC ȘI ISTORIC

(Urmare din pag. I.)

mult cu cît complexul de măsuri luate cu privire la perfecționarea conducerii și planificării economiei naționale este însoțit de o dezvoltare a inițiativei creatoare a colectivelor de oameni ai muncii, ca și de o apropiere a conducerii de producție, eliminîndu-se verigile intermediare nejustificate. Or, actuala împărțire teritorial-administrativă conține două verigi intermediare între centru și unitățile de bază, pe cînd viața arată că în țara noastră una este suficientă.

În același timp, dezvoltarea forțelor de producție și desfășurarea lor în plan teritorial a născut, pe lîngă necesități noi de legături teoritoriale și nevoia de a rezolva mai rațional încă decît pînă acum, dezvoltarea rețelei de așezări urbane și rurale, asigurînd creșterea armonioasă a tuturor localităților și zonelor României socialiste. Așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, în Raportul la Conferința Națională a P.C.R., **„aplicarea acestor măsuri va crea condiții pentru antrenarea mai largă a maselor de cetățeni la conducerea treburilor de stat, la rezolvarea problemelor sociale și obștești, va constitui o nouă expresie a lărgirii democrației noastre socialiste în întreaga noastră viață socială".**

Propunerea privind organizarea județelor și municipiilor, elaborată de către Comisia centrală de partid și de stat, are calitatea deosebit de prețioasă de a corespunde din toate punctele de vedere stadiului de dezvoltare în care ne aflăm. Lucrul a fost posibil deoarece în propunerea făcută se ține seama cu multă atenție de condițiile economice, social-politice și geografice existente, de componența națională a populației, de legăturile culturale tradiționale, ca și de perspectivele dezvoltării diferitelor zone și localități în cadrul planurilor de perspectivă, valorificîndu se din plin întreaga experiență a poporului nostru în acest domeniu.

Cu un cuvînt : trecutul și prezentul — puse în slujba progresului viitor și al bunăstării.

Mi se pare de o mare însemnătate să subliniez cu acest prilej principiul potrivit căruia, așa cum a arătat Conferința Națională a P.C.R., sporesc rolul și atribuțiile orașelor și comunelor ca unități administrativ-teritoriale de bază. Transpunerea în practică a acestui principiu — a cărui esență, de altfel, se regăsește în întregul complex de măsuri privind îmbunătățirea conducerii economicie a țării — va avea drept urmare o îmbunătățire a activității administrative, edilitare, gospodărești, social-culturale, ca și o mai judicioasă și eficientă utilizare a fondurilor în toate unitățile.

Din punct de vedere economic, propunerea de organizare a județelor permite totodată și o desfășurare mai bună a acțiunii de repartizare teritorială rațională, a forțelor de producție. În această privință, merită subliniat că — rezultat al eforturilor de industrializare a țării — pe județ revine, în medie, o producție industrială globală de peste 6 miliarde de lei și că în anii următori va continua să se acorde o atenție sporită județelor cu o industrie mai puțin dezvoltată. În același timp, cuprinderea în fiecare județ a unor zone agricole și preocupările pentru întărirea bazei tehnico-materiale a agriculturii, favorizează dezvoltarea intensivă și multilaterală a acesteia.

Dezvoltarea multilaterală — economică, socială și culturală — a tuturor județelor și repartizarea rațională a forțelor de producție în plan teritorial constituie, totodată, temelia trainică a egalității în drepturi și frăției tuturor cetățenilor țării, indiferent de naționalitate, o expresie a democratismului profund care caracterizează orînduirea noastră.

Lucrare de largă respirație științifică și practică, „Propunerile Comisiei centrale de partid și de stat cu privire la organizarea județelor și municipiilor" sînt menite să contribuie din plin la progresul economic, social și cultural al țării, la înflorirea mai departe a tuturor zonelor, tuturor localităților urbane și rurale ale României socialiste, pentru bunăstarea întregului nostru popor.

TEATRE • CINEMA • TELEVIZIUNE

Teatrul Național „I. L. Caragiale" sala Comedia OAMENI ȘI ȘOARECI ora 19.30 ; sala Studio CASTILIANA ora 19.30.

Teatrul de operetă ABECEDAR MUZICAL ora 19.30.

Teatrul de comedie TROILUS ȘI CRESIDA ora 20.

Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra" sala Schitu Măgureanu OPERA DE TREI PARALE ora 20 ; sala Studio CANDIDA ora 20.

Teatrul Mic AMINTIREA A DOUĂ DIMINEȚI DE LUNI, ora 20.

Teatrul „C. I. Nottara" sala Magheru LOVITURA ora 19,30 ; sala Studio CÎND LUNA E ALBASTRĂ ora 20.

Teatrul Evreiesc de stat CÎNTARE OMULUI premieră ora 20.

Teatrul Țăndărică PAPUCIADA ora 17.

CĂUTAȚI IDOLUL
Republica (orele 8,45; 10,45; 12,45; 14,45; 17; 19; 21,15), București (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21).

UN BĂRBAT ȘI O FEMEIE
Luceafărul (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21).

RĂZBOI ȘI PACE — seria I —
Capitol (orele 8,30; 11,30; 14,30; 17,30; 20,30).

RĂZBOI ȘI PACE — seriile I și II
Modern (orele 9,30; 14; 18,30).

DOSARUL XII
Gloria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30), Tomis (orele 9—16 în continuare ; 18,15 ; 20,30).

UN NABAB MAGHIAR
Festival (orele 8,45 ; 11 ; 13,30; 16,00 18,30; 21).

CORIGENȚA DOMNULUI PROFESOR
Victoria (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21), Griviță (orele 9,30; 11,30; 13,30; 16; 18,15; 20,30). Aurora (orele 9,30; 11,30; 13,30; 15,30; 17,45; 20).

RĂZBUNĂTORII
Lumina (orele 9,30—16,30 în continuare; 18,45; 20,45).

BILLY MINCINOSUL
Central (orele 8,45; 10,45; 13,15; 16; 19; 21).

PROFESORUL DISTRAT
Union (orele 15,30; 18; 20,30 — duminica ora 10, joi și sîmbătă ora 18 — desene animate).

MARTIN SOLDAT
Doina (orele 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30).

LORDUL DIN ALEXANDERPLATZ
Feroviar (orele 9,15; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,15). Excelsior (orele 9,45; 12; 14,15; 16,30; 18,45; 21).

COMISARUL X
Înfrățirea (orele 10,30; 16; 18; 20).

CONTELE BOBBY, SPAIMA VESTULUI SĂLBATIC
Buzești (orele 15.30; 18; 20,30).

REÎNTOARCEREA LUI SURCOUF
Dacia (orele 8—21 în continuare).

CÎND TU NU EȘTI
Bucegi (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30). Arta (orele 9—16 în continuare; 18,30; 20,45).

UN TAXI PENTRU TOBRUK
Unirea (orele 16; 18,15; 20,30)

CEA MAI LUNGĂ NOAPTE
Lira (orele 15,30; 18; 20,30).

REPUBLICA SKID
Drumul Sării (orele 15; 17,30; 20).

CERUL ÎNCEPE LA ETAJUL III
Ferentari (orele 15,30; 18; 20,30).

PROSTĂNACUL
Giulești (orele 15 30; 18; 20,30).

MARELE RESTAURANT
Cotroceni (orele 15,30; 18; 20,30).

VULTURII ZBOARĂ DEVREME
Pacea (orele 15,45; 18; 20,15).

LOANA
Cringași (orele 15,30; 18; 20), Vitan (orele 15,30; 18; 20,30).

EXCROC FĂRĂ VOIE
Melodia (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45).

O SUTĂ UNU DALMAȚIENI
Floreasca (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

DRAGOSTEA UNEI BLONDE
Volga (orele 9,45; 11,45; 13,45; 16; 18,15; 20.30).

O FATĂ FERICITĂ
Viitorul (orele 15; 17; 19; 21).

FEMEIA NECUNOSCUTĂ
Colentina (orele 15,30; 18; 20.30).

FANTOMAS CONTRA SCOTLAND YARD
Miorița (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45).

REGINA ZĂPEZII
Moșilor (orele 15,30; 18; 20,30), Progresul (orele 15,30; 18; 20,30).

ROMANȚĂ PENTRU TROMPETĂ
Popular (orele 15,30; 18; 20,30).

ZOSIA — DOI
Munca (orele 16; 18,15; 20,30).

AL ȘAPTELEA CONTINENT
Cosmos (orele 14,30; 16,30; 18,30; 20,30).

OPERAȚIUNEA CROSSBOW
Flacăra (orele 15,30; 18; 20,30).

OCOLUL
Rahova (orele 15,30; 18; 20,30).

JOCURI NESCHIMBATE
Flamura (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

MANUELA — FILE DIN ISTORIA SPORTULUI ROMÂNESC — SĂNĂTATEA MINTALĂ A COPILULUI — MAI BINE SĂ PREVENIM (PROFILAXIA TBC)
Timpuri Noi (orele 9—21 în continuare).

MARȚI 16 IANUARIE 1968

18,00 — În direct... Pentru gospodăria dv. ! Transmisiune de la magazinul Electrotehnica București ; 18,30 — Pentru copii : — Orășelul lui Așchiuță, „Varietăți păpușărești" ; 18,50 — Filmul „Naică și veverița" ; 19,10 — Pentru tineretul școlar, Vechi tezaure de cultură : Pecețile Tîrgoviștei ; 19,30 — Telejurnalul de seară ; 20,00 — Aventurile lui Tarzan ; 20,26 — Album de poezie : Mihai Eminescu ; 20,35 — Melodii de iarnă. Muzică ușoară pe peliculă ; 21,00 — Istoria teaturlui românesc : Ion Slavici, Prezintă : Virgil Brădățeanu ; 22,30 — Romanțe și șansonete — cîntă Mia Braia ; 22,50 — Telejurnalul de noapte ; 23,00 — Închiderea emisiunii.

de peste hotare

Din viața tineretului lumii

CEI PATRU DE PE „INTREPID"

„Am sosit în Suedia deoarece considerăm că războiul din Vietnam este imoral și nu dorim să participăm la el". Aceasta a fost prima declarație, făcută la Stockholm, de Richard Bailey, un tînăr american de 19 ani care, împreună cu John Barilla de 20 de ani, Michael Lindner de 19 ani și Craig Anderson de 20 de ani, au dezertat de pe port-avionul „Intrepid" în cursul unei escale făcute într-un port japonez, pentru a-și exprima, în acest fel, refuzul de a participa la războiul dus de S.U.A. împotriva poporului vietnamez.

Sosirea în capitala suedeză a celor patru tineri americani a avut darul de a readuce în actualitate valul de dezertări ce se înregistrează în prezent în rîndurile forțelor armate ale S.U.A. Folosind căi întortocheate și tainice, sprijiniți de organizațiile progresiste din numeroase țări asiatice și vest-europene care se pronunță împotriva agresiunii S.U.A. în Vietnam, soldați care au fost trimiși la mii de mile depărtare de țara lor, au arătat că preferă să-și abandoneze armele decît să lupte pentru o cauză care nu este a lor.

„Comisia pentru problemele străinilor" a acordat celor patru marinari permisiunea de a rămîne în Suedia „pentru motive umanitare". Hotărîrea fusese așteptată cu interes, în special la Washington, unde se spera că răspunsul la cererea marinarilor de pe „Intrepid" de a li se acorda azil pe teritoriul suedez va fi negativ. Dar aceste speranțe nu s-au realizat. Comunicatul dat publicității de comisie subliniază că cei patru nu vor fi considerați drept refugiați politici și nu vor putea fi expulzați din această țară. Singura condiție care le-a fost pusă a fost aceea de a nu desfășura activități cu caracter politic. „Sîntem fericiți că ni s-a permis să rămînem — a declarat Bailey. Cu toții vrem să ne stabilim în Suedia. Am început să învățăm suedeza și sperăm să avem posibilitatea să ne continuăm studiile".

Reflectînd starea de neliniște înregistrată în cercurile oficiale americane după cunoașterea hotărîrii „Comisiei pentru problemele străinilor", ziarul INTERNATIONAL HERALD TRIBUNE a scris că această măsură „se așteaptă să ducă la alte dezertări ale militarilor americani spre Suedia". De pe acum, la Stockholm s-a anunțat că alți șapte soldați americani au sosit pe teritoriul suedez unde au cerut să le fie acordat azil. Cu toții au afirmat că dezertarea lor reprezintă un protest împotriva războiului din Vietnam. Cererile a patru dintre ei vor fi examinate în curînd de către „Comisia pentru problemele străinilor". În afara acestora, după cum a declarat un purtător de cuvînt al „Comitetului suedez pentru Vietnam", organizație progresistă care se opune războiului dus de S.U.A. în Asia de sud-est, în țară se mai găsesc alți cinci militari americani: trei sosiți în primăvara anului trecut, care au obținut autorizația de ședere după formalitățile obișnuite, Michael David Haire, sosit la Stockholm la 8 octombrie, anul trecut și William Percell care a sosit în noiembrie. Ultimii doi, împreună cu Edward Johnson au primit, la rîndul lor, autorizația de a se stabili în țară.

Ziarul studenților de la Universitatea Harvard „THE HARVARD CRIMSON" arată că 59 la sută din cei 529 de studenți din ultimul an al unui colegiu al Universității Harvard au răspuns într-un chestionar că „vor face tot posibilul pentru a evita serviciul militar".

50 dintre ei au declarat că vor părăsi Statele Unite, iar 51 că mai degrabă vor accepta să fie închiși decît să răspundă la chemarea sub arme.

Ziarul subliniază că peste trei sferturi din studenții chestionați se așteaptă să primească ordinele de recrutare anul viitor. Mai mult de o treime arată că vor refuza să plece în Vietnam în cazul cînd vor fi încorporați.

Într-o declarație dată publicității la Stockholm „Comitetul suedez pentru Vietnam" a arătat că a hotărît să sprijine deschis dezertarea militarilor americani și găzduirea lor în Suedia, „pentru a demonstra guvernului de la Washington cît de nepopular este războiul din Vietnam". În declarație se subliniază că zeci de soldați, care și-au părăsit unitățile, se ascund în prezent în Germania occidentală, Franța și Belgia, în așteptarea posibilității de a ajunge în Suedia.

De fapt, această formă de opoziție față de agresiunea S.U.A. în Vietnam a căpătat, în ultimele luni, un caracter extrem de larg. Ziarele occidentale amintesc astfel despre acțiunea studenților Universității din Berlinul occidental care au lansat două rachete de o construcție rudimentară în direcția a două cazărmi americane din Berlinul occidental și care au împrăștiat mii de manifeste chemînd pe soldați să dezerteze. A fost creată o adevărată rețea clandestină pentru sprijinirea dezertorilor, ale cărei fire se întind din Germania occidentală pînă în Anglia și Suedia, trecînd prin Belgia, Olanda, Franța și Danemarca. Tinerii americani primesc locuință, hrană, îmbrăcăminte în mod gratuit și sînt ajutați să ajungă în locuri sigure. Desigur, deși nu o recunoaște în mod deschis, Washingtonul caută să contracareze acest „val al nemulțumirii". Iar mijloacele folosite sînt din cele mai oneroase. Recent, la Londra, s-a anunțat că a sosit un „dezertor" care a fost, pînă la urmă, demascat ca fiind un agent provocator. Toate „inițiativele" autorităților americane pentru a împiedica dezertările s-au soldat cu un eșec. Dovada concludentă o constituie însăși creșterea numărului militarilor americani care se alătură organizațiilor potrivnice agresiunii din Vietnam.

I. RETEGAN

Cuvîntarea rostită de Fidel Castro

HAVANA 15 — Corespondentul Agerpres, Victor Stamate, transmite: În cuvîntarea rostită la ultima ședință plenară a Congresului internațional al intelectualilor din Havana, Fidel Castro, prim-secretar al C.C. al P.C. din Cuba, primul ministru al guvernului revoluționar al Cubei, a declarat că dezbaterile din comisii, documentele adoptate în unanimitate, spiritul revoluționar și de responsabilitate care au dominat lucrările demonstrează succesul deplin al acestui congres. Vorbitorul a arătat apoi că în rîndul intelectualilor este tot mai prezentă preocuparea pentru problemele fundamentale ale contemporaneității, înțelegerea tot mai largă a pericolelor injustiției exploatării și agresiunii generate de imperialism, colonialism și neocolonialism. El s-a referit în continuare la politica și actele agresive ale imperialismului în diferite regiuni ale lumii și îndeosebi în sud-estul Asiei. Condamnînd cu asprime războiul dus de S.U.A. în Vietnam, calificîndu-l ca cea mai mare crimă de genocid din istoria omenirii, el a reliefat atitudinea și acțiunile de protest ale oamenilor de artă, cultură și știință împotriva imperialismului, ecoul pe care îl stîrnesc în rîndul acestora faptele și ideile generoase de luptă pentru libertate și independență națională.

În domeniul culturii, a spus vorbitorul, sînt încă multe probleme de rezolvat, de elucidat. Congresul de la Havana, departe de a fi soluționat toate problemele, a constituit totuși un pas înainte, o contribuție pentru mișcarea revoluționară. Referindu-se la moartea lui Che Guevara, Castro a declarat că este dispus să pună în libertate o sută de căpetenii contrarevoluționare, în schimbul rămășițelor pămîntești ale lui Guevara, și că același lucru l-ar face și pentru eliberarea lui Regis Debray.

În încheiere, conducătorul cuban a subliniat necesitatea analizării fenomenelor noi care apar. În complexitatea lumii de azi — a spus el — nimeni nu poate pretinde că deține întregul adevăr. Noi deținem adevărurile noastre izvorîte din experiența noastră, aplicabile la condițiile noastre, dar niciodată nu am pretins că sîntem dascăli monopolizatori ai adevărurilor revoluționare. Am constatat însă că adevărurile revoluționare apar ca rezultat al analizei, al eforturilor mai multor inteligențe.

DR. Blaiberg a făcut luni primii pași după operația de transplantare a inimii la care a fost supus în urmă cu 13 zile. El s-a mișcat în jurul patului și în jurul scaunului său sterilizat, a anunțat prof. Chris Barnard în cadrul unei conferințe de presă. Starea sănătății lui Blaiberg se ameliorează constant. După părerea prof. Barnard, etapa următoare va consta pentru Blaiberg în plimbări prin pavilion într-o zonă sterilizată.

„Președintele Marcos al Filipinelor, care este el însuși avocat, a declarat în cadrul unui interviu că în țara sa există 24.000 de avocați, un număr destul de mare raportat la populație. Dar, a adăugat președintele: „Cel mai interesant lucru este acela că se găsesc mai mulți avocați în închisoare decît afară. Aceasta se întîmplă, pe semne, pentru că ei fac prea multă politică". Este, în fapt, o recunoaștere a neputinței autorităților de la Manila de a înnăbuși nemulțumirea intelectualității filipineze care-și manifestă fățiș dezacordul cu măsurile antidemocratice ale guvernului Marcos.

R. P. BULGARIA. Imagine din orașul Burgas

pe scurt

CINECLUBUL din Napoli, în colaborare cu Asociația cineaștilor din România, a organizat un festival consacrat realizărilor și preocupărilor în domeniul celei de-a șaptea arte în țara noastră. În cadrul temei generale — „Întîlnire cu noua cinematografie" — au fost prezentate filmele românești „Zodia fecioarei", „Răscoala", „Cine va deschide ușa" și „La patru pași de infinit" și s-a făcut un schimb de păreri între cineaști din cele două țări privind probleme specifice muncii lor.

„Naturalizare"

În ultimii ani în interiorul Pieții comune au fost descoperite zeci de încălcări ale legislației privind desfacerea mărfurilor provenite din afara „celor șase". Peste cîteva săptămîni un asemenea caz urmează a fi judecat la tribunalul corecțional din Anvers. Iată pe scurt istoria acestui proces.

Pentru a facilita pătrunderea pe teritoriul Franței în condiții foarte avantajoase, a cărnii sosită din Australia, Noua Caledonie, Argentina, negustorii din portul belgian Anvers au găsit un mijloc foarte simplu pentru a sparge barierele protecționiste impuse prin taxe vamale sporite produselor din afara perimetrului „celor șase". Ei au „naturalizat" carnea de oaie australiană acordîndu-i „o carte de identitate" belgiană, folosindu-se de false documente. Utilizînd această tehnică, ei au operat numeroase tranzacții încasînd importante sume de pe urma „modificării" originei produselor. Una din aceste fraude a fost descoperită recent, cînd un lot de 60 tone de carne de oaie „naturalizată" a fost prezentată la vama franceză, cu documente belgiene. Vameșii, din întîmplare, au efectuat un sondaj. Nu mică le-a fost surpriza cînd au descoperit că ștampilele de pe carne erau... australiene. Carnea, refuzată la Marsilia, și-a făcut reapariția, peste cîtva timp, la Metz. Vameșii francezi și belgieni, avertizați, au intrat în acțiune descoperind făptașii. Directorului abatorului din Anvers, A. Vanderbrigghe și complicilor săi — doi negustori, J. Laenen și F. Peffer, le-au fost întocmite acte de dare în judecată.

La dosarul comunitar se mai adaugă o piesă...

I. TIMOFTE

● **AGENȚIA France Presse anunță că membrii delegației Republicii Arabe Yemen, condusă de ministrul yemenit al afacerilor externe, Hassan el Makki, sosiți la Beirut pentru a participa la lucrările preliminare ale Comitetului de pregătire a Conferinței de reconciliere națională în Yemen, nu au avut convorbirile prevăzute pentru luni cu reprezentanții Comitetului arab tripartit.**

Membrii delegației au remis presei libaneze un document în care acuză Arabia Saudită de intervenții în treburile interne ale Yemenului.

● LUCRĂRILE CONGRESULUI S. U. A.

● LUNI au început lucrările celei de-a doua sesiuni a celui de-al 90-lea Congres al Statelor Unite, în cadrul căreia președintele Johnson urmează să prezinte la 17 ianuarie mesajul cu privire la „Starea Uniunii". Potrivit observatorilor politici, dezbaterile acestei sesiuni se anunță destul de agitate mai ales că anul 1968 este anul alegerilor prezidențiale.

● *ÎN noaptea de duminică spre luni, vestul Siciliei a fost devastat de o serie de cutremure violente care au cuprins numeroase localități, într-un triunghi format din localitățile Salemi, Poggioreale și Santa Margherita Belice, provocînd numeroase victime și pierderi materiale considerabile. Potrivit datelor provizorii, transmise de radioteleviziunea italiană, numărul morților se ridică la aproximativ 600, dintre care aproape 200 numai în comuna Montevado, unde alte sute de persoane se află încă îngropate sub ruinele celor aproximativ 800 de case prăbușite. Atît Montevado, cît și orășelul Gibellina au fost distruse în întregime. Pretutindeni, spitalele au fost evacuate, iar locuitorii au petrecut o noapte de groază sub cerul liber, în ploaie și sub un frig intens.*

● ÎN cursul nopții de duminică spre luni, asupra Angliei s-a abătut un puternic uragan. Un purtător de cuvînt al poliției din Glasgow a declarat: „Am crezut că retrăim din nou perioada ultimului război mondial". Furtuna a pricinuit acestui oraș pagube care se cifrează la mai multe milioane lire sterline. Numeroase case s-au prăbușit, iar 400 de persoane au rămas fără locuințe. Din cauza intensității vîntului, care a bătut cu 215 kilometri pe oră, stîlpii telegrafici au fost dărîmați.

● *LA Londra a avut loc o ședință a Comitetului Executiv al Partidului Comunist din Marea Britanie în cadrul căreia au fost alese organele de conducere ale partidului. Ziarul „Morning Star" anunță că John Gollan a fost reales în funcția de secretar general al partidului.*

● TRATATIVE IUGOSLAVO—VEST-GERMANE

BONN 15 (Agerpres). — La Bonn, anunță agenția Taniug, au început tratativele iugoslavo-vest-germane cu privire la schimbul de mărfuri și încheierea noului acord comercial. Delegația iugoslavă este condusă de Boris Snuderl, adjunct al secretarului de stat pentru comerțul exterior, iar delegația vest-germană de Emmel, ambasador în Ministerul Afacerilor Externe.

După cum s-a mai anunțat, pînă acum schimbul de mărfuri între cele două țări s-a efectuat în baza acordului comercial din 1952, la care au fost semnate ulterior cîteva protocoale. Anul trecut, precizează agenția, în schimbul de mărfuri dintre cele două țări s-a produs o scădere remarcabilă a exportului de mărfuri iugoslave pe piața vest-germană care, în raport cu 1966, a fost de 20 la sută. În schimb, importul de mărfuri vest-germane în Iugoslavia a crescut simțitor.

„Proiectul anti-Concorde"

Agenția France Presse relevă că în ziarul londonez „TIMES" a apărut luni dimineața o scrisoare semnată de aproximativ 440 persoane, dintre care numeroase notabilități universitare, în care se cere abandonarea imediată a planului „Concorde" și încheierea unui pact internațional prin care să se interzică aviația civilă supersonică. Semnatarii scrisorii se prezintă drept membrii unei mișcări mondiale. „Proiectul anti-Concorde", al cărei scop este de a opri dezvoltarea aviației civile supersonice. Motivul invocat de ei ar fi pericolul pe care-l reprezintă pentru om zgomotul produs de aceste avioane supersonice. Se precizează că, pînă în prezent, din cauza acestui zgomot în Franța ar fi murit 13 persoane, iar în S.U.A. s-ar fi înregistrat numeroase pagube materiale. Efectele undei de șoc, arată scrisoarea, se pot întinde pe o bandă de mii de kilometri lungime și aproximativ 100 km lățime. În încheiere, semnatarii scrisorii cer guvernului britanic să interzică orice zbor supersonic și „să angajeze negocieri în vederea semnării unui pact contra aviației supersonice civile".

Însemnări din R. P. Bulgaria

„BALCAN-CAR"

Deseori în uzine sau pe șantier întîlnim vehicule folosite la transporturi pe distanțe mici, pe a căror emblemă citim „Balcan-car". Sînt electrocarele de producție bulgărească, ale căror calități constructive, ușurință și siguranță în exploatare le-au făcut bine cunoscute și în țara noastră, precum și în alte aproape treizeci de țări ale lumii.

Am vizitat întreprinderea unde se făurește electrocarul bulgar, urmărind cu interes întregul proces uzinal și de concepție. Fiind produsul ultimilor ani (în 1955 s-a onorat prima comandă) uzina „6 Septembrie" posedă, într-o măsură largă, ceea ce tehnica actuală cunoaște mai modern în acest sector, peste 90 la sută din lucrările de producere a pieselor, de montaj și finisaj realizîndu-se automatizat. De asemenea, se întîlnește aici un colectiv tînăr; tînăr dar pasionat, în plină afirmare. La tot locul, la manetele unui strung sau raboteză, la comanda pupitrelor de comandă ale standurilor de probă, după planșetă întîlnești un muncitor, un specialist ori un tehnician a cărui vîrstă în general nu prea depășește 25 de ani. Cei mai mulți s-au format aici, calificîndu-se la locul de muncă, ori urmînd cursurile serale ale liceului industrial de pe lîngă uzină și la Institutul Politehnic. De altfel, preocuparea ce polarizează aici strădania colectivului — calitatea înaltă a produsului și eficiența maximă — are ca soluție obligatorie, recunoscută, studiul. Un grafic prezent în sala stabilită ca muzeu al uzinei, unde se află expuse toate tipurile de electrocare produse, de la vehiculul de o tonă pînă la cel mai modern: EW-732 ce execută automatizat cele trei operații: de ridicat, transportat și descărcat, demonstrează că doi muncitori din trei au terminat sau urmează liceul industrial, că fiecare al zecelea salariat a absolvit o facultate. Și, efectul e redat de nivelul producției, de eficiența acestcia: la fiecare 15 minute pe poarta uzinei iese un produs; o sută de leva cheltuită aduce întreprinderii un beneficiu net de 30 leva. Calitățile funcționale ale utilajului au fost apreciate. Ca o dovadă, la multe tîrguri internaționale la care a fost expus, a primit o distincție și concomitent au crescut solicitările pe piața internă și externă.

Uzina „6 Septembrie" din Sofia e una din realizările de seamă ale Republicii Populare Bulgaria. Există o permanentă preocupare pentru îmbunătățirea continuă a parametrilor săi productivi. Ca o dovadă în acest sens amintim faptul că pe lîngă uzină a fost înființat un institut de cercetări, iar în cadrul întreprinderii a fost creată o secție specială pentru echiparea unității cu utilajul necesar. De asemenea, au fost create diverse laboratoare și săli de probe. S-a pus la punct o vastă bibliotecă tehnică. Toate acestea, adăugate hărniciei și preocupării colectivului pentru autodepășire vor contribui, fără îndoială, ca „Balcan-carul" bulgăresc să ducă mai departe renumele uzinei.

Ing. GH. FECIORU

Intervenția reprezentantului român în Consiliul P.N.U.D.

La New York au continuat lucrările Consiliului de Administrație al programului Națiunilor Unite pentru dezvoltare (P.N.U.D.).

Luînd cuvîntul în cadrul dezbaterilor, șeful delegației române, ambasadorul Gheorghe Diaconescu, reprezentant permanent al României la O.N.U., s-a referit la deosebita importanță a cooperării economice internaționale, subliniind în același timp rolul determinant al eforturilor proprii ale diferitelor țări în procesul lor de dezvoltare. El a evidențiat în acest context unele din principalele mijloace de acțiune prin care Națiunile Unite pot sprijini în cele mai bune condiții aceste eforturi. Vorbitorul a susținut necesitatea ca, la inițiativa țărilor beneficiare, programul să-și îndrepte în continuare atenția către sectoarele de maximă eficiență economică, progresul acestora răsfrîngîndu-se în multe ramuri ale vieții economice și sociale a țărilor participante. În legătură cu problema asistenței tehnice și financiare externe, șeful delegației române a arătat că este necesar ca guvernele țărilor în cauză să rămînă în întregime responsabile de stabilirea priorităților naționale în dezvoltarea economică, de coordonare a asistenței.

În ceea ce privește activitatea de viitor a P.N.U.D., după ce a formulat unele sugestii concrete pentru evoluția sa, reprezentantul român a susținut cerința ca pentru rațiuni ținînd de o maximă eficiență a programului, precum și de necesitatea adaptării la diversitatea și complexitatea preocupărilor diferitelor țări angajate în procesul dezvoltării, administrația P.N.U.D. să continue să dea dovadă de flexibilitate, evitînd să aplice criterii rigide de înființare și executare a proiectelor, care răspund unor cerințe majore ale țărilor membre.

În încheiere, ambasadorul Gh. Diaconescu a arătat că țara noastră, atașată principiilor unei largi și variate cooperări economice internaționale, va continua, pe măsura condițiilor sale specifice, a resurselor și posibilităților de care dispune, să participe la activitățile P.N.U.D.

Milano fără San Siro

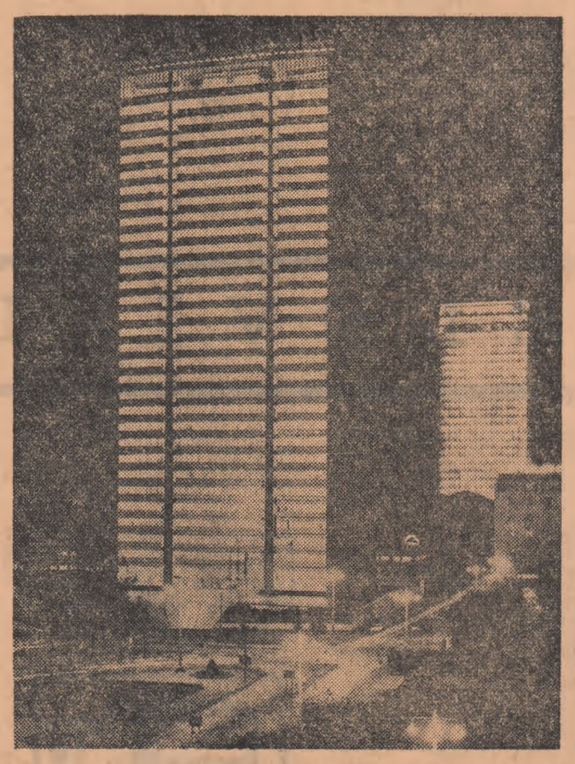

...Am privit în fapt de seară Milano, am străbătut străzi fără încumetarea de a le reține numele...

(Urmare din pag. 1.)

metroul aduc pe cetățeni din toate cele patru puncte cardinale), am privit cel mai celebru dintre toate edificiile orașului, una din cele mai renumite biserici italiene și poate din lume. În amurg — atunci trebuie privită sub văpaia razelor înroșite — sau a albului reflectoarelor, ea se ridică în fața ochilor ca un munte de marmură transformat, de mîini mălestre, într-o minune — a opta — de dantelă de turnuri și statui. Am venit, firește, în orele limpezi ale dimineții să văd această operă, la care de la începuturile ei întîmplate în urma unei alte taxe de 200 lire) — vezi, privești și nu te mai saturi — panorama orașului, ce se desfășoară, zgomotoasă, la picioare. Nu departe deslușești, după indiciul atitor fotografii pe care le-ai văzut, frontispiciul Scalei, din piața cu același nume. Normal, setos să cunoști, să vezi cît mai multe și într-un timp cît mai scurt, mai privești odată statuia de aur a Fecioarei, din cel mai înalt pisc al Domului și pornești într-acolo. Cu tot nimbul celebrității care aureolează Teatrul Scala, cînd te afli la porțile sale, rămîi pentru o clipă uriașe cît niște pereți — și după ce scăpăm de zecile de ambulanți, cu „tarabele" atîrnate de gît — vînzători de brelocuri, icoane, ilustrate, pliante, picturi și obiecte religioase — intrăm! Prin magnificele vitralii se strecoară razele soarelui învăluind interiorul, mare cît o piață, (e lung de 148 m, lat de 91 și înalt de 108 m: mult mai mare decît Nôtre Dame de Paris).

Momente fascinante din lunga istorie a marelui edificiu afli, în ce limbă vrei, introducînd într-un automat cu bandă de magnetofon două monede a 100 de lire, iar dacă urci cu liftul, sus la peste 100 m (evident în 1386 și-au adus obolul la împlinirea dimensiunilor sale toate veacurile (fațada a fost definitivată din „ordinul" lui Napoleon). Privită din vasta esplanadă, minunăția de marmură albă, cu miile de statui ce o împodobesc, strălucitoare în bătaia soarelui, pe fondul de azur al cerului, se împreună într-un imn solemn adus pietrei însuflețite de măiestria dalteI. Este o pădure de coloane și turnulețe ascuțite, cățărate pînă în cel mai înalt vîrf din înaltul cupolei și de pe acoperiș care susțin tot atîtea fantastice statui și statuete. Cînd ușile de metal se deschid — descumpănit: pare o clădire obișnuită, într-un galben ponosit, cu o arhitectură simplă. Pentru o clipă doar. Fugara neliniște a primei impresii dispare repede.

Petrecem, aici, cîteva ceasuri. Sîntem în templul muzicii. Vizităm muzeul, aranjat la diferite etape; privim fotografiile, picturile și statuile, obiectele uzuale, manuscrise, partituri, corespondențe — actele oficiale ale Scalei, ca și numeroasele instrumente muzicale, caracteristice diferitelor epoci: privim mărturii despre ctitorii celebrului teatru, despre viața și opera celor care prin gîndire componistică sau prin magia vocii au dat strălucire și faimă instituției. Statuile pe care le contemplăm în foaier declanșează parcă niște resorturi și în auz se înfiripă, din nimic, acorduri și arii celebre din Rossini, Bellini, Donizetti care au condus, periodic, viața muzicală a teatrului și au strălucit, ca nimburi ireale, în viața culturală a orașului. Încet, peste chipul acestora, fantasticele sunete, alcătuiesc figurile intrate în legendă și nemurire ale lui Carusso, Benjamino Gigli, Tito Gobi, ale românilor Haricleea Darclée, Elena Teodorini și Gabrielescu. Dar bagheta aceea simplă și roasă la capete a lui Toscanini cîte gînduri nu sugerează?

Maria Callas, Renata Tebaldi, Franco Corelli, Mario del Monaco, românii Ionel Perlea și Virginia Zeani, ne privesc din afișe și ne invită să-i ascultăm de adevăratelea. Nu e cu putință însă: vocile, celebritatea lor, sporesc incredibil solicitarea biletelor: acestea se vînd pe 2 ani înainte. Zilnic, vin cu avionul să vadă spectacolele Scalei, pasionați din toate colțurile globului. Într-un fel se explică: acesta e cel mai vestit teatru liric din lume.

Dar itinerariul nostru ar fi incomplet dacă dintre obiective n-ar face parte și o clădire, deloc aspectuoasă. Drumul îl facem pe jos și pierdem timp, învîrtindu-ne în jurul ei. Aici, în această clădire modestă, se află una din capodoperele picturii universale: Cina cea de taină a lui Leonardo da Vinci. Timpul, umezeala, întîmplările dramatice prin care a trecut (în anii ultimului război mondial, deși clădirea era ocrotită prin semnele Crucii Roșii, avioanele fasciste au lansat bombe asupra ei — și toate zidurile au fost prăbușite, în afară de acela, ocrotit între saci cu nisip, unde era celebra frescă a divinului artist) a estompat vioiciunea culorilor. Ea a fost restaurată și astăzi, oameni veniți din întreaga lume, caută în primul rînd în Milano pictura, în mărime naturală, care evocă cu o expresie dramatică clipa în care Isus spunea: „Unul dintre voi mă va trăda".

A doua zi timpul ni l-am consumat într-o „aventura de la strada". Aflasem din ziare despre o lovitură la un mare magazin de bijuterii, situat pe o stradă, care prin tradiție adună aurul Milanului și am mers să vedem locul cu pricina. „Atacul" a fost de o ingeniozitate rară. Aurul se găsește, de fapt, la bănci: în oraș funcționează 337 de sucursale. Le întîlnești la tot pasul. Ele vorbesc, simplu, despre circulația diabolică a miliardelor. Ne-am dus să vedem și gara — Stazione centrale. Mărimea și frumusețea ei te impresionează. Unii localnici susțin că e cea mai mare și mai frumoasă din lume. De aici, din fața ei, am privit largile bulevarde deasupra cărora tronează zgîrie-norii, din sticlă, aluminiu și beton, cum este „Pirelli": de jur-împrejurul acestuia, treptele, esplanada și străzile chiar, sînt pardosite cu... cauciuc marca Pirelli. Ca să ne alungăm plumbul din picioare, din cînd în cînd, ne instalăm în fotoliile de pe terasele marilor cafenele, ori pe băncile din locul denumit „la Galleria", aproape de Dom, unde vin milanezii să discute și să citească ziarele.

Dar despre milanezi dacă nu mergi la un meci pe San Siro, nu știi nimic!

VASILE CÂBULEA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Telefon 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".